2-7-63

Nr 27

10 F WEEKBLAD - 18e JAARGANG
IN NEDERLAND 75 Ct

KUIFJE

HET SUPER-BLAD VOOR DE JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

VINCENT LARCHER

MIDVOOR

KEERT RAYMOND REDING DE TENNIS DE RUG TOE EN WORDT HIJ EEN VOETBALVEDETTE ?

HET IS ZOVER

DE GROTE DAG = 9 JULI

dan begint

de GROTE PRIJSVRAAG van het

JEUGDBLAD KUIFJE

Fantastische prijzen:

800.000 Fr.

OF 57.000 GULDEN

1ste prijs : een FIAT *urania*

CHLORO LEIDT DE AANVAL!

Koning Kramiek V is woest als hij door de radio een verslag hoort van het feest, dat gegeven wordt voor de kat, die helemaal alleen de vijandelijke vliegtuigen verslagen heeft. Op dat moment komt er een bezoeker binnen...

TEKST EN TEK. VAN Macherot

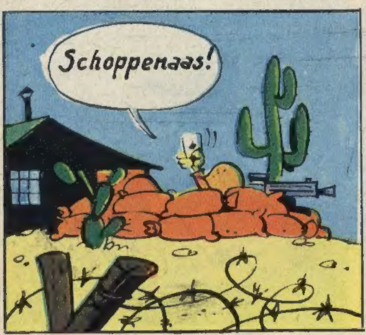

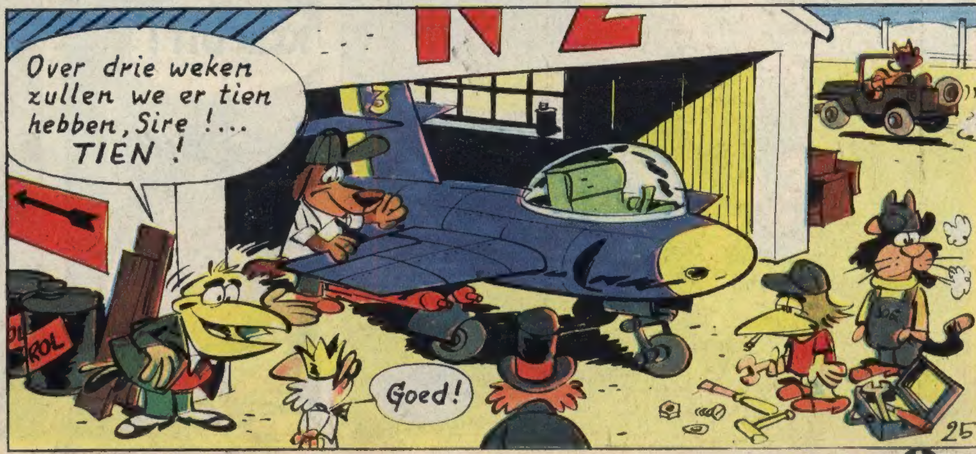
ONDERTUSSEN GAAN DE DAGEN VOORBIJ ...EN IN NOTENSCHELP WORDT IN ALLE RUST EN KALMTE DE VERDEDIGING IN ORDE GEMAAKT...

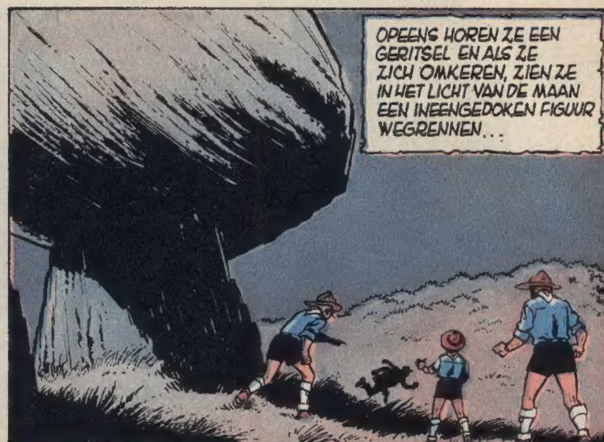
(vervolg blz. 9)

L.L.L. in DE UIL RO

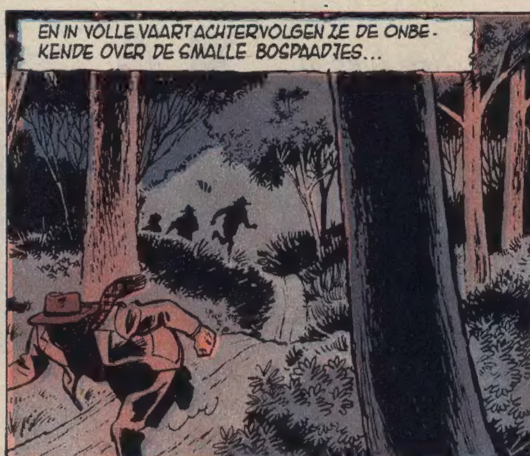

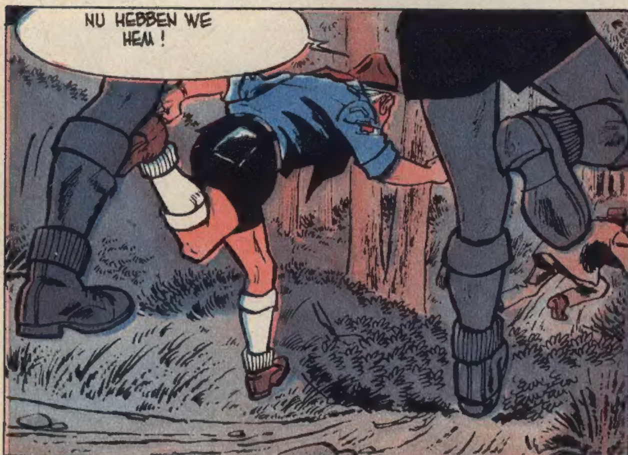

EPT 3 MAAL

TEK.: MITTEÏ ✱ TEKST: M. VASSEUR

Om negen uur precies wachten de 3 Lien op de afgesproken plek op de Uil. Opeens horen ze het karakteristieke geluid van het dier...

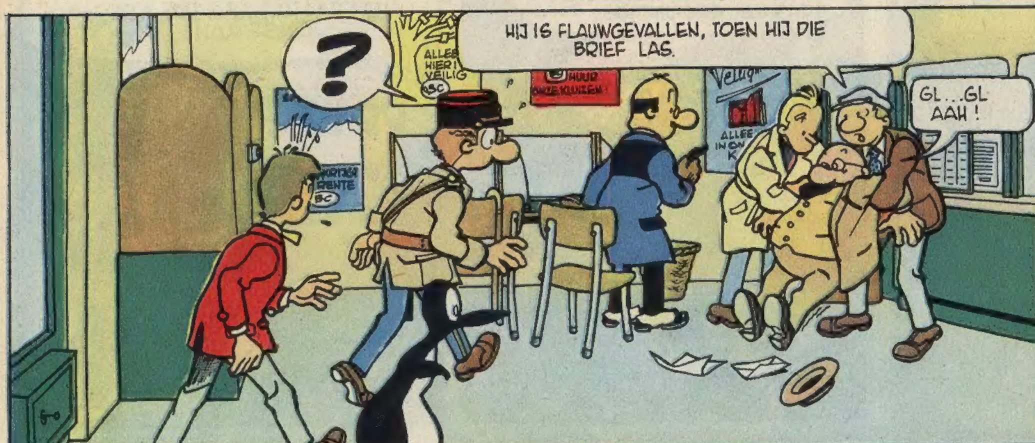

WORDT VOORTGEZET

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

Kees Klaas

Als mijnheer Wouters naar zijn loket wil gaan, vindt hij een briefje,

 en ALFRED

door GREG.
Creatie ALAIN SAINT OGAN

vaar hij vreselijk van onder de indruk komt ! Meteen roept hij de brigadier te hulp !

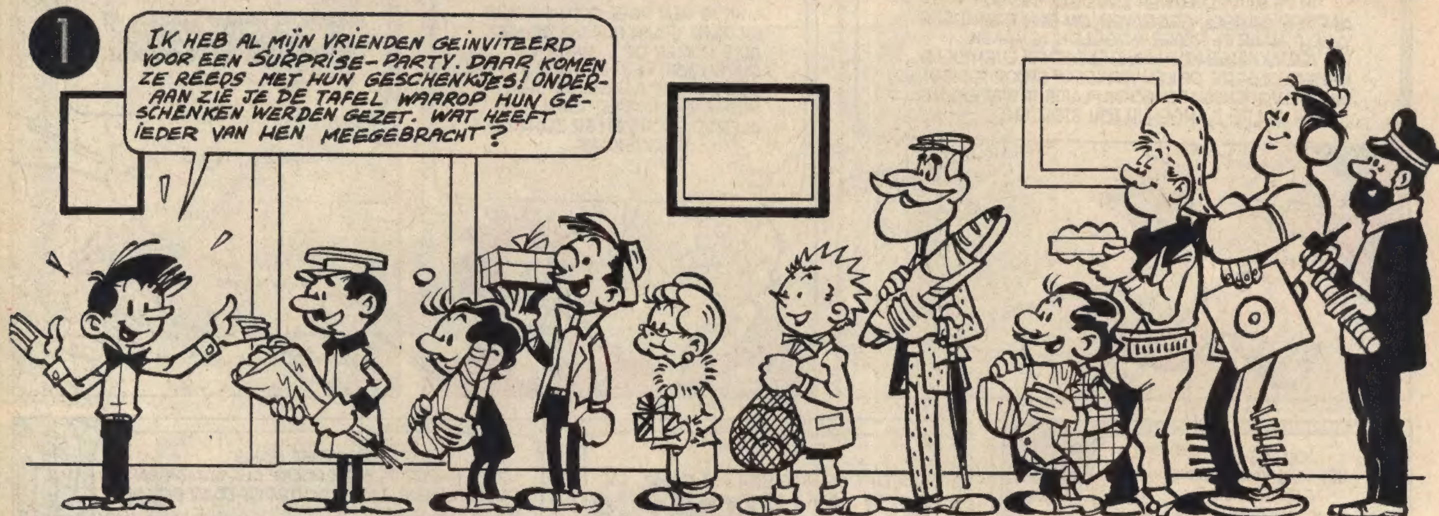

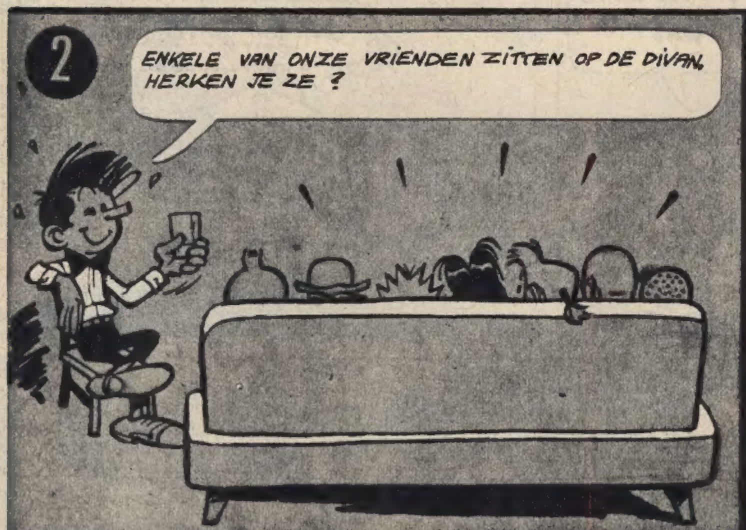
WORDT VOORTGEZET

SPEEL MET ONS MEE!

Surprise-Party

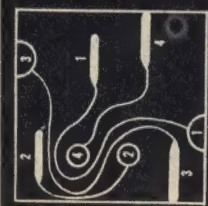
bij Bob Binn

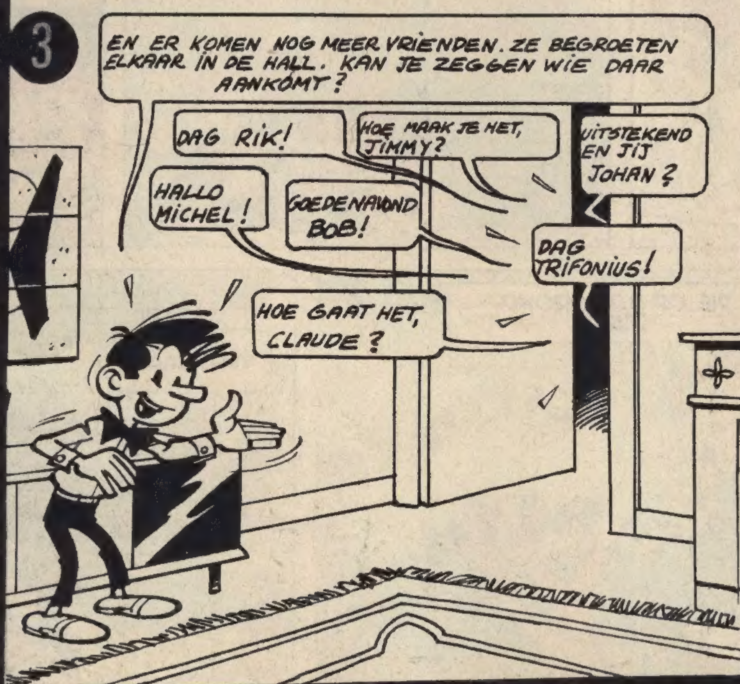

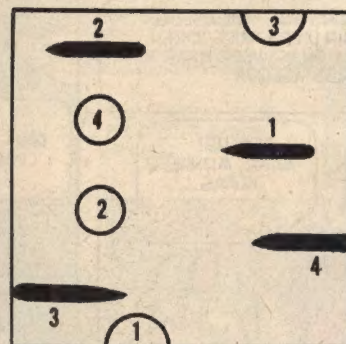
OPLOSSINGEN
1. — Pechvogel : bloemen — 2. Spaghetti : wijn — 3. Felix : gebakjes — 4. Tante Zenobie : pralines — 5. Klaas : oranjeappels — 6. Clifton : brood — 7. Prosjoetto : ham — 8. Kid Ordinn : eieren — 9. Hoempa-Pa : een plaat — 10. Haddock : serpentines.
2. — 1. Kuifje — 2. Zonnebloem — 3. Klaas — 4. Ton — 5. Sergeant Botermans — 6. Dog Bull — 7. Michel.
3. — Rik Ringers — Jimmy Torrent — Johan van Dardemont — Michel Vaillant — Bob Drumond — Zonnebloem — Claude de Carnac.

4

TIJDENS HET VROLIJKE AVONDJE WORDEN ER HEEL WAT SPELLETJES GESPEELD, O.M. DIT: IEDER VAN DEZE VIER SCHEPEN MOET NAAR DE HAVEN DIE HETZELFDE NUMMER DRAAGT ALS HET SCHIP. GEEN ENKEL SCHIP MAG EEN ANDER KRUISEN. HOE MOETEN ZE DAN WEL VAREN?

CHLORO EN ZIJN VRIENDEN IN

CHLORO LEIDT DE AANVAL!

TEKST EN TEK. VAN

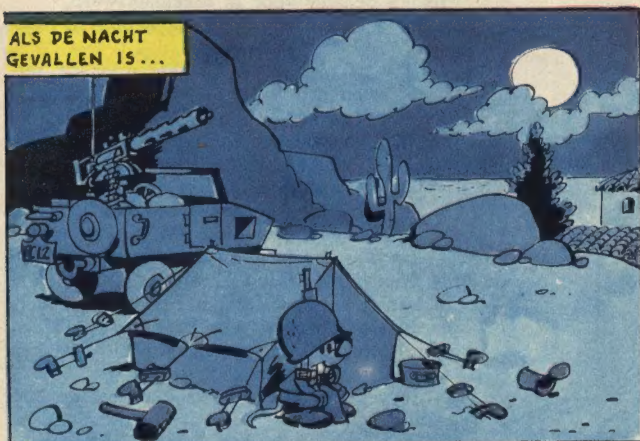
(Vervolg van blz 3)

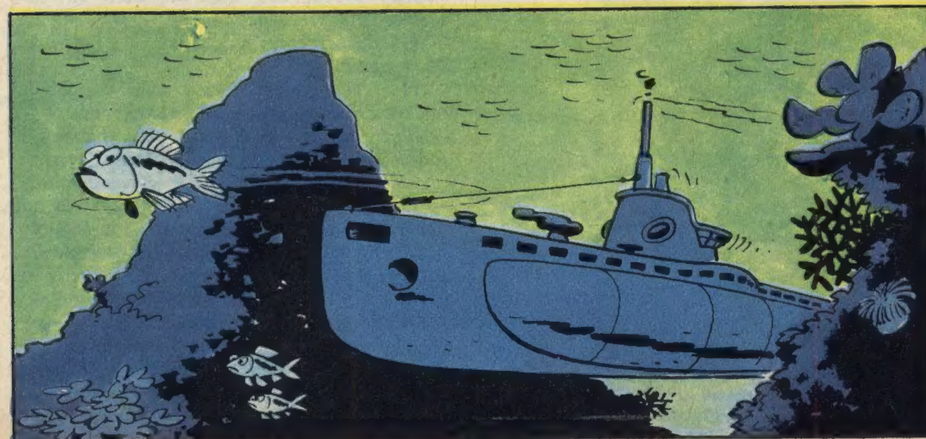

WORDT VOORTGEZET

EEN NIEUWE HELD : VINC

RAYMON

VERTELT OVER TENNIS, VO

Raymond Reding tussen twee stapeltjes gespecialiseerde sporttijdschriften. Wat zal het nu worden, tennis of voetbal ?

IK sta in het tekenatelier van Raymond REDING en heb voor de eerste maal een beetje plankenkoorts. Ik heb Raymond Reding steeds beschouwd als een ietwat vreemde en gesloten man en ik weet niet goed hoe ik hem moet aanpakken. Met veel moed heb ik dan toch maar de eerste vraag op hem afgevuurd.

— Raymond Reding, vind je zelf ook dat je ietwat vreemd en gesloten bent ?

— Ik vind mezelf een doodgewoon en normaal mens, maar ik wens daar zelf niet over te oordelen. Ga jij maar gerust je gang, hoor !

— Je bent dus sedert vele jaren tekenaar. Is tekenen werkelijk je beroep ?

— Eigenlijk niet. Het tekenen was « een late roeping ». Ik heb een heleboel andere dingen gedaan voor ik tekenaar werd.

— Hoe oud was je toen je begon te tekenen ?

— Ik was twintig. Ik maakte voor de eerste keer een tekening in 1940. Ik was in het zuiden van Frankrijk, had helemaal niets om handen en verveelde me dood. Ik nam een velletje papier en schetste daarop wat ik voor mij zag. Weer in België stopte ik er dadelijk mee om weer opnieuw aan het tekenen te gaan toen ik 24 was.

— En wat heb je dan voor die tijd gedaan ?

— Niet zo heel veel, of toch... Luister ! Ik ben krantenventer geweest, ik heb verhaaltjes geschreven voor kinderen en ik ben er zelfs in geslaagd enkele van die verhalen aan de man te brengen !

— Je voelt je dus aangetrokken tot de literatuur ?

— Tot de literatuur... Wat een groot woord ! Neen, dat was het niet. Ik wou veeleer iets creëren.

— Goed, creëren. Schrijven ? Tekenen ? Of... muziek ?

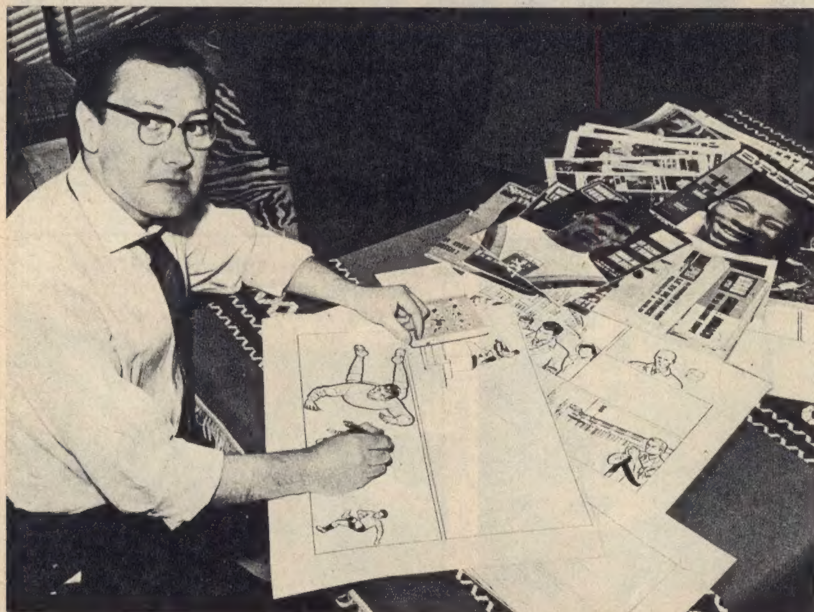
— Heel zeker voel ik me meer aangetrokken tot de muziek dan tot het tekenen.

— Toen je nog heel jong was, hebben je ouders misschien een beroep voor je uitgekozen ? Wat wensten zij dat je worden zou ?

— Ik zou « polyglot » worden. Dat is nou niet bepaald een beroep, maar als je polyglot bent kan je tolk worden, vertaler of iets dergelijks. Ik woonde in Frankrijk en sprak Engels...

— Waar werd je eigenlijk geboren ?

— In Normandië in 1920. Maar het is slechts een toeval dat ik in Normandië geboren werd. Mijn moeder was weliswaar Franse, doch van Ierse afkomst. Mijn vader

Aan zijn werktafel met zijn tekenplaat voor zich en een heleboel sporttijdschriften.

ENT LARCHER, MIDVOOR !

D REDING

ETBAL EN NOG VEEL MEER !

is Belg maar van Zwitserse afkomst.

— Je bent dus eigenlijk een echte Europeaan ?

— Ja, ik was werkelijk voorbestemd om polyglot te worden.

— Goed. Maar wat wou je dan meer bepaald zijn ? Tolk ? Diplomaat ?

— Mijn ouders, die in Frankrijk woonden, plaatsten me in een Engelse familie. Daardoor kwam het dat ik als kind veel beter Engels sprak dan Frans. En hier moet ik nog iets bekennen, ik schrijf al mijn scenario's eerst in het Engels en... ik droom in het Engels ! Ik vertelde je dus reeds dat mijn ouders me als tolk hadden willen zien. Het is daarom dat zij wilden dat ik allereerst Engels leerde. En om je nog een geheim te verklappen : ik ben veel praatzieker in het Engels dan in het Frans !

— En heeft de kennis van vreemde talen je geholpen in het leven ?

— Dat had me eigenlijk zeer nuttig moeten zijn en misschien was het dat ook wel... toen ik dagbladen verkocht ! Ik heb verhalen geschreven en ik was ook een tijdlang leraar in Engels.

— En wanneer was dat precies ?

— Ik ben er mee begonnen na de bevrijding, 1944-1945, en het heeft een jaar, twee jaar, drie jaar geduurd...

— Waarom heb je je baan als leraar in Engels vaarwel gezegd ?

— Waarom ? Ik voelde me helemaal niet op mijn plaats. Het was slechts een voorlopige baan en eigenlijk interesseerde ze me niet zo erg.

— En wat interesseerde je dan wel ?

— Een heleboel diverse dingen, zo bijvoorbeeld de tennissport en de muziek. De tennis interesseerde me van toen ik nog maar net vier jaar oud was. Ik was in Frankrijk, te Deauville om nauwkeurig te zijn, en zag daar de « vier Franse Musketiers » spelen: Borotra, Brugnon, Cochet en Lacoste. Zij beleefden toen hun glorietijd. Ik was dus nog zeer jong, maar hun spel is me altijd bijgebleven.

— Je vertelde me, dat je je aangetrokken voelde tot de muziek. Het je een muziekopleiding gekregen ?

— Neen, ik ben autodidact. Ik heb altijd getracht muziek te componeren en ook uit te voeren.

— Je hebt dus werkelijk muziekstukken gecomponeerd. Werden ze uitgegeven ?

— Neen, ik heb nooit getracht ze te doen uitgeven.

— Van welke componisten hou je het meest ?

— Ik heb een grote bewondering voor de Franse componisten Eric Satie, Ravel en vanzelfsprekend ook Debussy. Maar ik houd het niet uitsluitend bij die drie.

— Misschien hou je dan ook van grote meesters zoals Bach, Beethoven, Mozart ?

— Ik bewonder ze, maar ik voel me niet zo zeer tot ze aangetrokken. Maar een componist heb ik glad vergeten en nochtans, voor hem heb ik de grootste bewondering : Frederic Chopin. Maar 't is vooral de grote pianist Chopin, die ik bewonder.

— Je componeert dus zelf ? Praat me even, indien je zo vriendelijk wil zijn, over Raymond Reding componist. Welke zijn je inspiratiebronnen ? Zoek je eerst een thema ?

— Ik heb eigenlijk nog geen thema in het hoofd wanneer ik aan de piano ga zitten. Ik improviseer soms met veel, soms met minder geluk.

— Noteer je die improvisaties ?

— Neen en daar ligt nu juist de knoop. Ik schrijf nooit iets op, ik zou een bandrecorder moeten hebben zoals jij, dan zou ik later misschien nog wel eens naar mijn composities kunnen luisteren.

— Maar waarom schrijf je die muziek eigenlijk niet ?

— Dat is veel te vermoeiend en te ingewikkeld !

Kom mee naar pag. 29

Als er 'n voetbalmatch wordt uitgezonden, zit Reding voor zijn kijkkastje. Heel beslist ziet hij Vincent Larcher tussen die voetballers lopen.

In een gezellige zetel voor het venster lijkt het wel alsof hij een snipperdagje heeft. Maar hij documenteert zich over de voetbalsport.

Om een tekenverhaal te maken over voetbal, moet je iets afweten over de geschiedenis van die sport en de techniek van het moderne voetbalspel.

Raymond Reding houdt veel van muziek. Hij speelt piano en componeert.

foto's Anthony

ZINGEND DOOR DE WERELD!

De geschiedenis van een beroemd knapenkoor

OP 25 FEBRUARI 1963 WEERGALMDE IN DE NOTRE-DAME VAN PARIJS EEN PRACHTIG LIED GEZONGEN DOOR HONDERDEN KOORKNAPEN.

TEKST: Y. DUVAL
TEKENINGEN: R. LEONARD

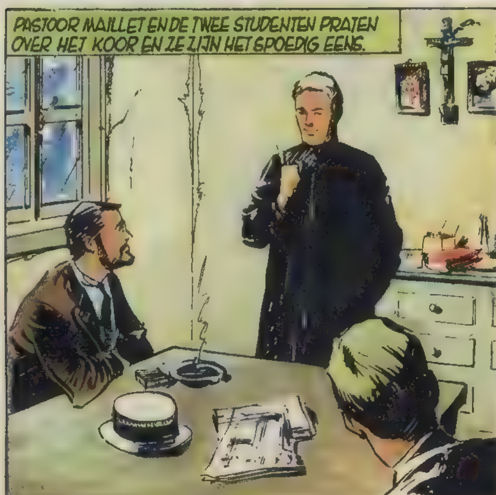

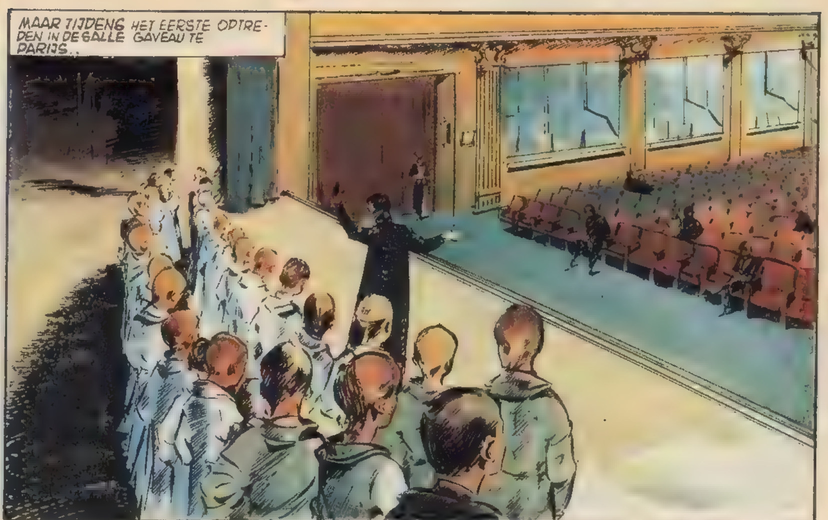

ONS KOOR ZOU TOCH EEN NAAM MOETEN HEBBEN...
WAT DENKEN JULLIE VAN "LES PETITS CHANTEURS A' LA CROIX DE BOIS"? EN KIJK, DIT IS JE UNIFORM...

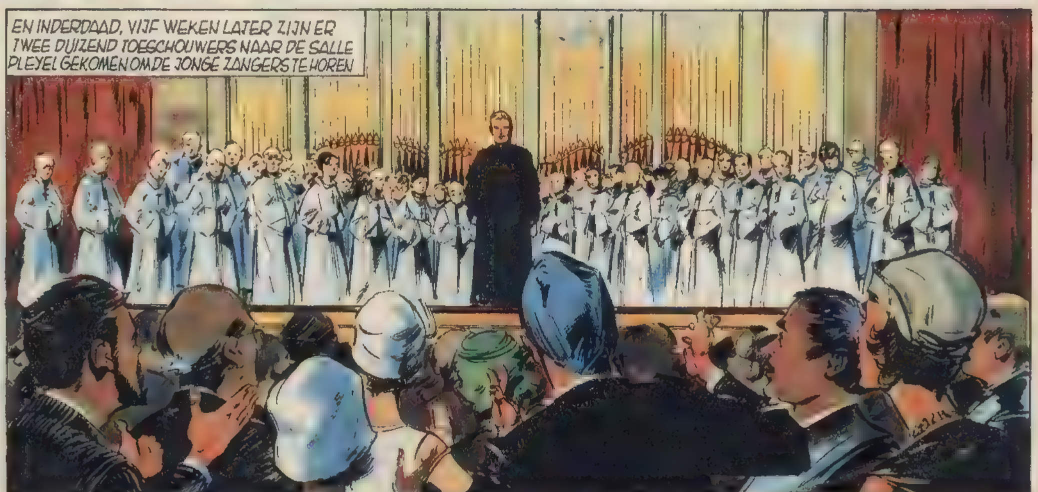

MAAR TIJDENS HET EERSTE OPTREDEN IN DE SALLE GAVEAU TE PARIJS...

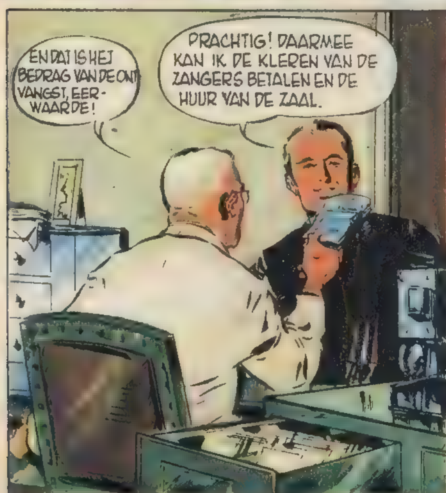

WIJ HEBBEN TOCH GOED GEZONGEN, NIET WAAR RODE PANTER?
JA, HEEL GOED ZELFS... MAAR IK HEB NOG NOOIT ZO'N LEGE ZAAL GEZIEN!

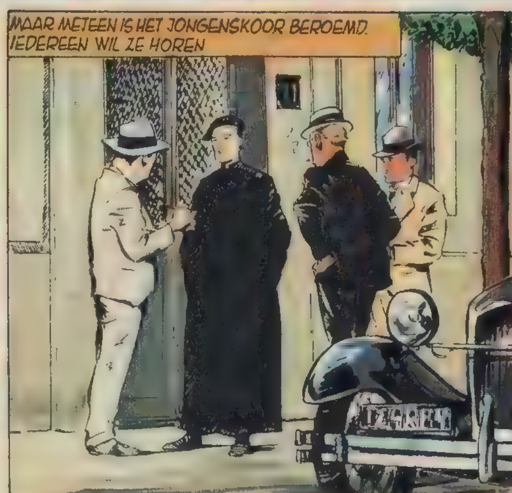

BRAVO EERWAARDE! DE JONGENS ZINGEN ALS ENGELEN! IK BEN JACQUES HEBERTOT, THEATERDIRECTEUR.

HOU JE ME VOOR DE GEK?
HELEMAAL NIET! ER WAS HAAST GEEN VOLK IN DE ZAAL... DAT ZAL VERANDEREN!

IK ZAL OVER JE KOOR PRATEN MET MIJN VRIENDEN EN MET DE REPORTERS VAN DE PARIJSE PERS. GELOOF ME, MET EEN BEETJE PUBLICITEIT KAN JE OVER EEN MAAND DE GROOTSTE ZAAL VAN PARIJS HUREN!

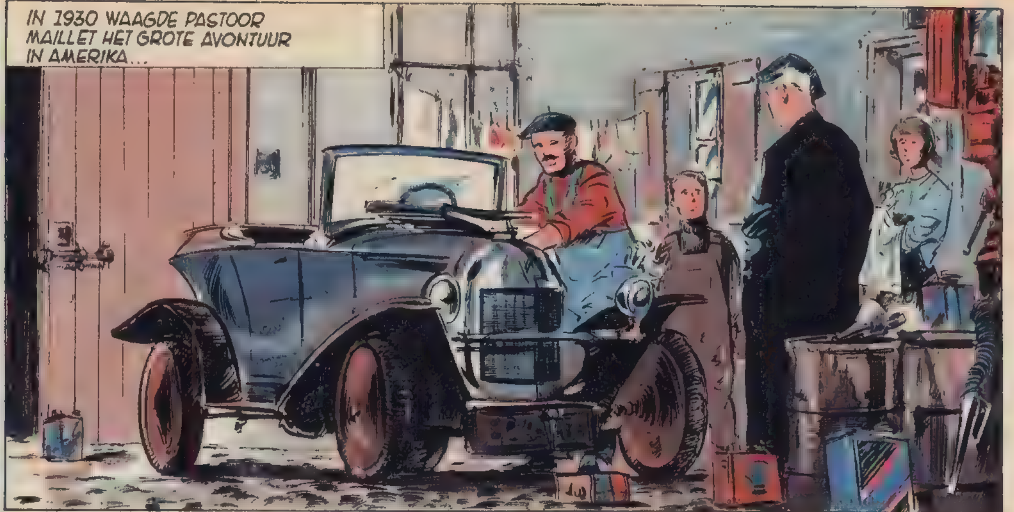

EN INDERDAAD, VIJF WEKEN LATER ZIJN ER TWEE DUIZEND TOESCHOUWERS NAAR DE SALLE PLEYEL GEKOMEN OM DE JONGE ZANGERS TE HOREN

EN DAT IS HET BEDRAG VAN DE ONTVANGST, EERWAARDE!
PRACHTIG! DAARMEE KAN IK DE KLEREN VAN DE ZANGERS BETALEN EN DE HUUR VAN DE ZAAL.

MAAR METEEN IS HET JONGENSKOOR BEROEMD. IEDEREEN WIL ZE HOREN

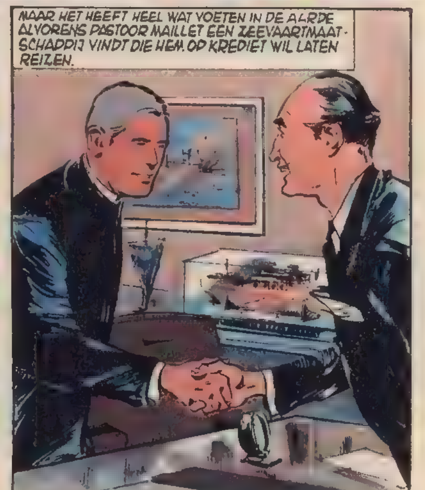

HOUDT U VAN MODERNE MUZIEK?
WELK IS UW DOEL?

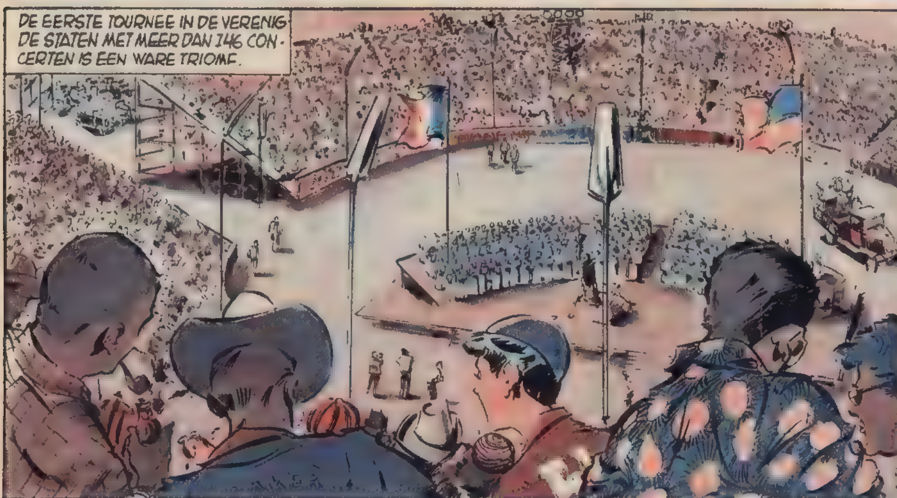

IK WIL OVER HEEL DE WERELD KNAPENKOREN STICHTEN. WANNEER ALLE KINDEREN TER WERELD SAMEN ZINGEN, ZAL ER VREDE HEERSEN OP AARDE!

IN 1930 WAAGDE PASTOOR MAILLET HET GROTE AVONTUUR IN AMERIKA...

MAG UW ZOON TIJDENS DE VAKANTIE EN OP MIJN KOSTEN SAMEN MET ZIJN VRIENDEN NAAR DE VERENIGDE STATEN GAAN?

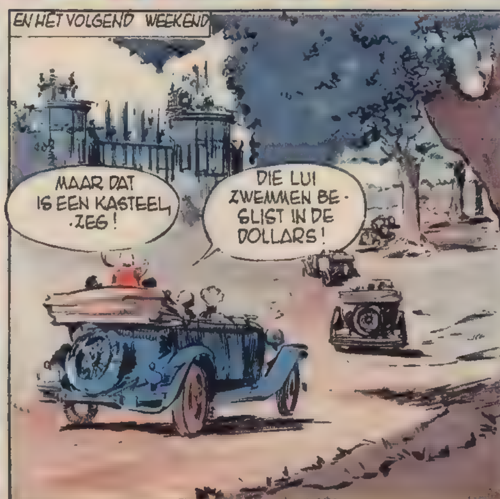

GEEF JE TOESTEMMING. HIJ IS TE ONGELUKKIG ALS HIJ NIET MAG ZINGEN!
TOE, ZEG JA, PAPS!
GOED. EN VERMITS DE JEUGD MOET REIZEN OM TE LEREN...

MAAR HET HEEFT HEEL WAT VOETEN IN DE AARDE ALVORENS PASTOOR MAILLET EEN ZEEVAARTMAATSCHAPPIJ VINDT DIE HEM OP KREDIET WIL LATEN REIZEN.

DE EERSTE TOURNEE IN DE VERENIGDE STATEN MET MEER DAN 146 CONCERTEN IS EEN WARE TRIOMF.

OVERAL WORDEN DE ZANGERS GEESTDRIFTIG ONTHAALD. IEDEREEN VINDT ZE SYMPATHIEK.
LOVELY! WONDERFUL!

EERWAARDE, IK NODIG U EN UW JONGENS VOOR EEN WEEKEND UIT OP MIJN BUITENVERBLIJF!
U IS HEEL VRIENDELIJK!

EN HET VOLGEND WEEKEND
MAAR DAT IS EEN KASTEEL, ZEG!
DIE LUI ZWEMMEN BESLIST IN DE DOLLARS!

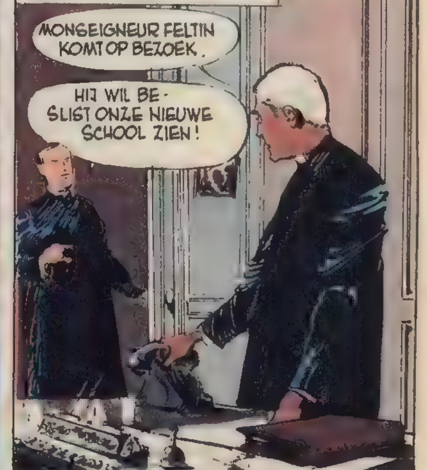

JAMMER DAT MEN OP SCHOOL HET FRANS NIET LEERT ZOALS HET GESPROKEN WORDT DOOR UW PARIJSE KOORKNAPEN, EERWAARDE!

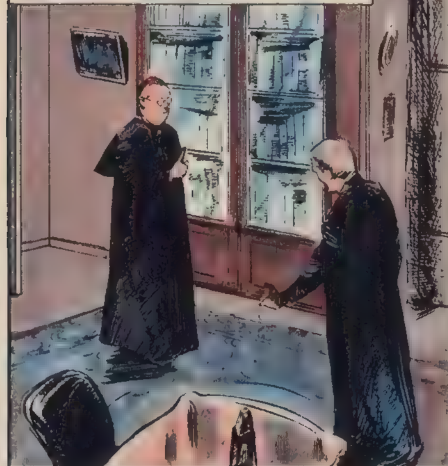

WEERGEKEERD IN FRANKRIJK STICHTTE PASTOOR MAILLET VOOR ZIJN KOORKNAPEN EEN INTERNAAT.

AL DE JONGE ZANGERS ZIJN TUSSEN ELF EN VEERTIEN JAAR. ZE VERDELEN HUN TIJD TUSSEN HUN STUDIE , ZANGLES EN SPORT.

EN AF EN TOE MAKEN ZIJ TOURNEES IN STEDEN EN DORPEN VAN FRANKRIJK OF IN HET BUITENLAND.

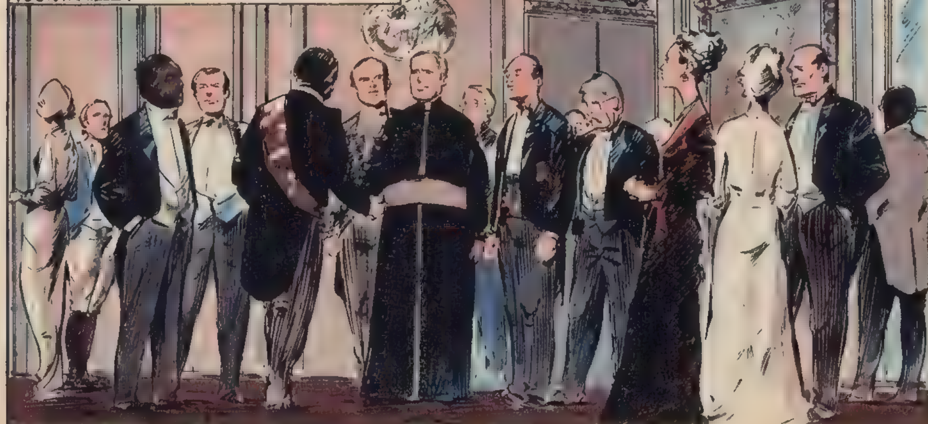

EN IN 1951, VOOR DE PAUS...
HET ZIJN ENGELEN !

EN IN DAT ZELFDE JAAR...
MONSEIGNEUR FELTIN KOMT OP BEZOEK.
HIJ WIL BESLIST ONZE NIEUWE SCHOOL ZIEN !

EN ENKELE UREN LATER...

ZIJNE HEILIGHEID DE PAUS BENOEMT U TOT PRELAAT BIJ DE HEILIGE STOEL. DAT VERHEUGT ME TEN ZEERSTE EN IK FELICITEER U, MONSEIGNEUR MAILLET !

WELDRA ZIJN ER 20.000 JONGE ZANGERS "A' LA CROIX DE BOIS" VERSPREID OVER 71 LANDEN.

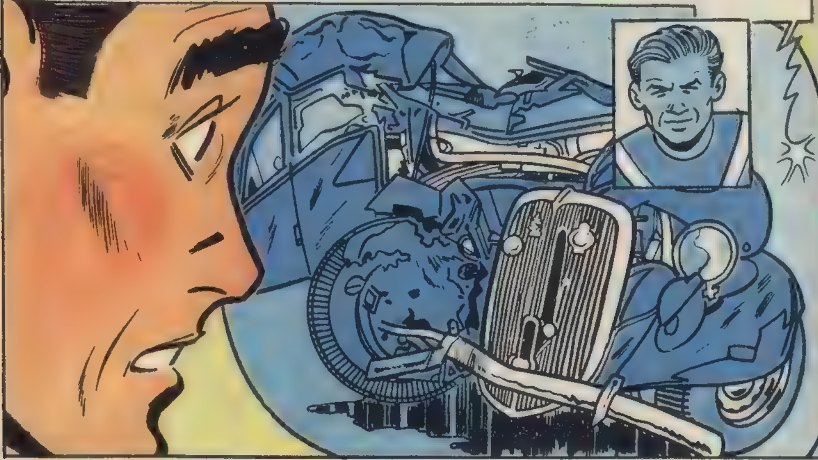

MAURICE YAMEOGO, PRESIDENT VAN HAUTE-VOLTA EEN JONGE ONAFHANKELIJKE STAAT VAN AFRIKA, WAS EENS ZANGER IN HET KOOR VAN PASTOOR MAILLET.

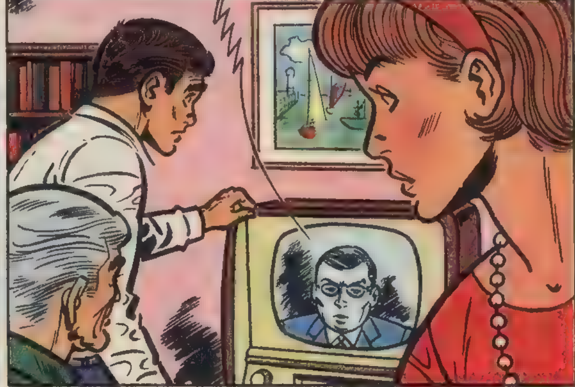

MONSEIGNEUR, U BENT IN UW OPZET GESLAAGD. "LES PETITS CHANTEURS A' LA CROIX DE BOIS" ZINGEN WONDERMOOI EN ZIJN TERECHT WERELDBEROEMD!
EINDE

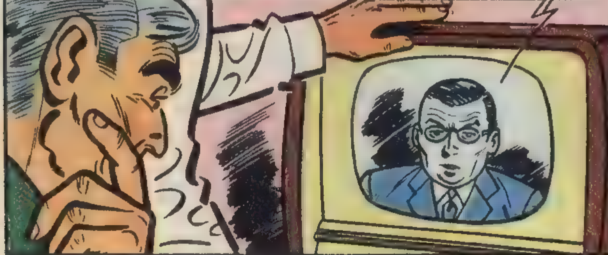

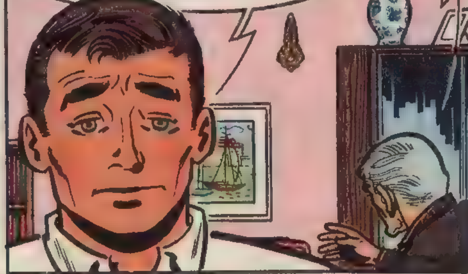
VINCENT LARCHER

Vincent Larcher zit met zijn ouders en zijn zus naar de televisie te kijk

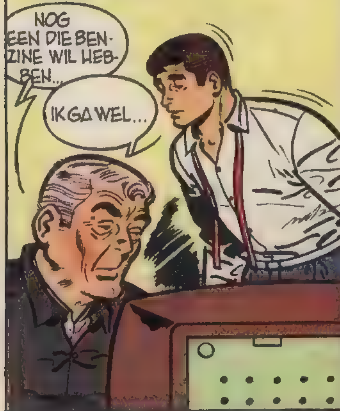

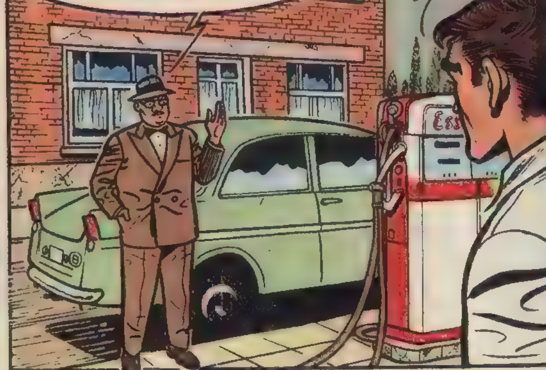

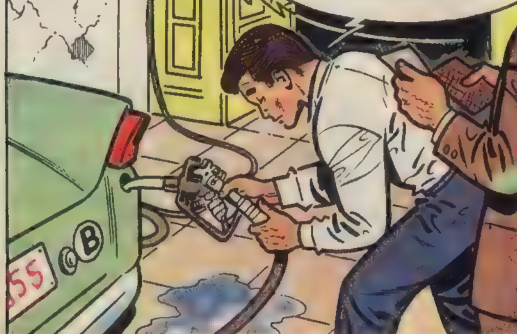

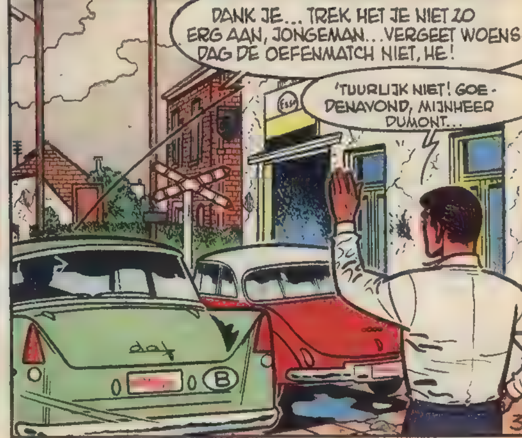

midvoor

TEKST EN TEKENINGEN: Raymond Reding

...peens deelt de omroeper van het sportjournaal een afschuwelijk nieuws mee...

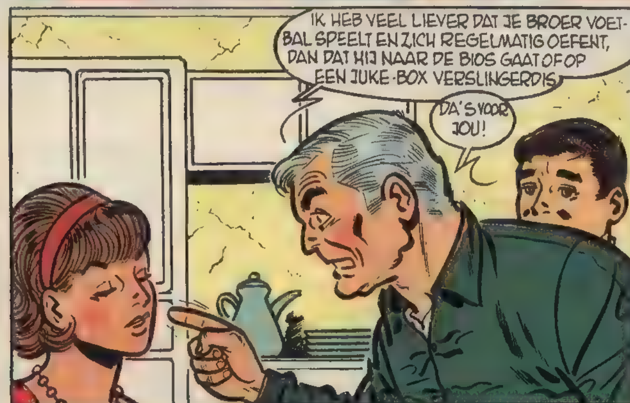

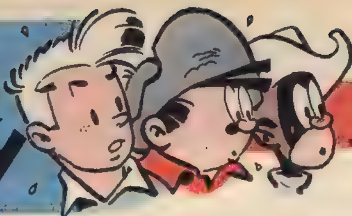

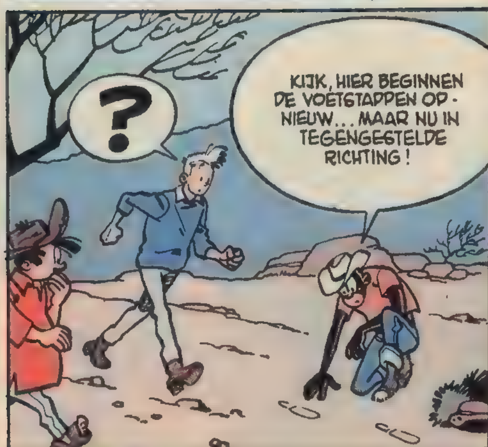

WORDT VOORTGEZET

ROCK DERBY in DE ONZIC

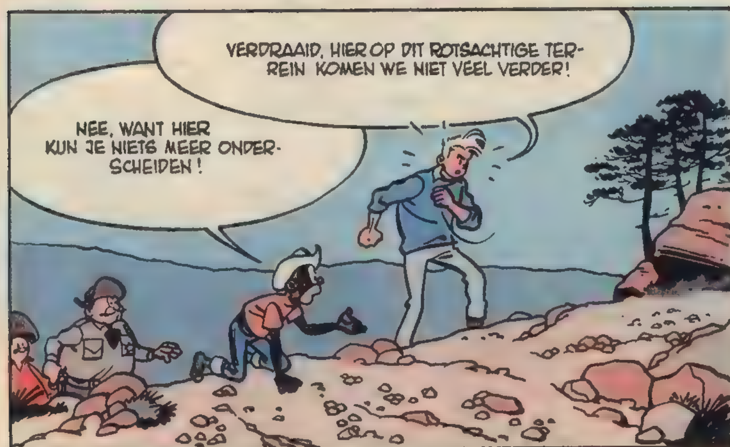

Rock is stomverbaasd. Hij vraagt zich af, waar de onzichtba

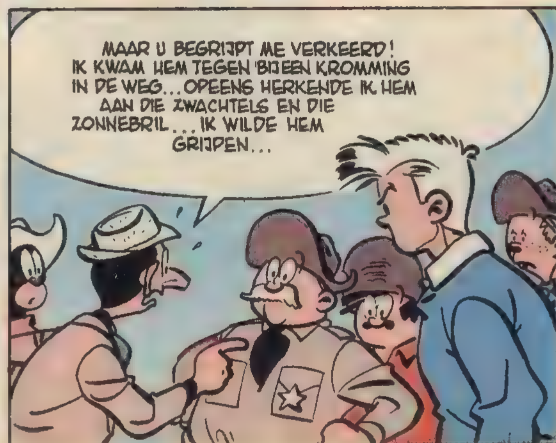

HTBARE VIJAND

...n wel gebleven kan zijn. Maar Baba heeft een spoor gevonden.

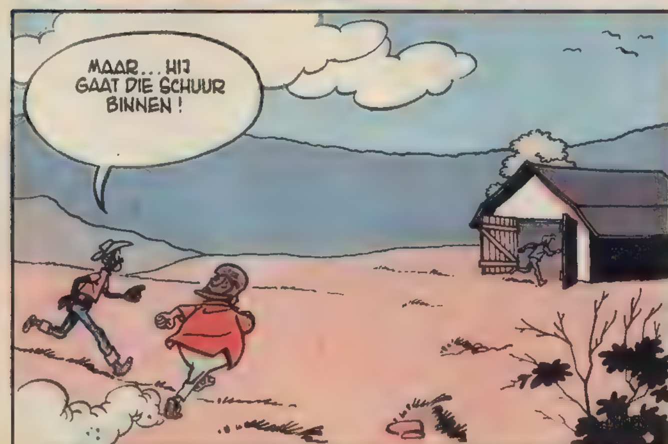

WORDT VOORTGEZET

AFSPRAAK MET DE DOOD

EEN VERHAAL VAN
[illegible]. STEP
ILLUSTRATIE [illegible]. RAMBOUX

DE tijger van Sinda had in de afgelopen nacht alweer een slachtoffer gemaakt. Een man was aan de grens van het dorp en de savanne meegesleept door de tijger en opgegeten, want men had van de ongelukkige niets anders meer teruggevonden dan de bebloede stukken van zijn paan. De tijger van Sinda was misschien de enige tijger van gans de provincie KowDoon die het op mensen had gemunt, maar dat was genoeg om gans de streek van angst te doen beven. De inboorlingen waren er van overtuigd, dat de tijger van Sinda de incarnatie was van het kwaad en alle blanken hoopten die tijger met een welgemikt schot te kunnen neervellen.

Ik dacht die ochtend niet aan de tijger. Hoog aan de hemel was er trouwens zeer weinig kans dat ik oog in oog met een tijger zou komen te staan. Toch was ik die morgen bang, want ik zou mijn allereerste solovlucht maken. Ik knoopte mijn overall toe en bekeek mezelf in de spiegel. Het gelaat dat ik zag had niets opwekkends en ik zei tot mezelf : « Mijn arme jongen, je ziet groen van schrik ! »

Alleen met mezelf durfde ik het bekennen : ik beefde, de angst snoerde me de keel toe en onder mijn helm voelde ik de zweetdruppels in mijn hals lopen...

Ik had steeds schrik gehad, van de eerste dag af, van de eerste keer dat ik mijn voet in een vliegtuig zette, was ik bang geweest. Niemand wist het, want ik verborg mijn angst zeer goed. Maar toch twijfelde ik er vaak aan of ik wel geschikt was voor het beroep dat ik had verkozen en waar ik van hield.

Vandaag zou ik dus opstijgen en alleen zweven tussen de oneindige blauwe hemel en het groene oerwoud. Voor de eerste keer alleen in dat broze vliegtuigje met zijn eerder zwakke motor. En al die angst alléén maar om enkele postzakken tijdig ter bestemming te brengen ! Er werd op mijn deur geklopt. Het was Bert die me vroeg of ik klaar was. Ik was klaar en wij stapten samen naar buiten. Het was nog vrij koel en ik huiverde even. Rond de vlakte lag het donkere oerwoud, dreigend en ondoordringbaar. Op de startbaan maakten de werktuigkundigen mijn oude Douglas in orde. Met dat toestel zou ik naar Tsjai Vong vliegen en 's avonds terugkeren naar mijn post. In de mess dronk ik uit een tinnen beker de brandend hete zwarte koffie. Ik gespte mijn parachute om, Bert hielp me even en zei :

— Drink op je gezondheid, vriend. Je eerste solovlucht, zo iets telt in het leven van een piloot !

— En of !

— Hier, zei Bert, neem mijn revolver mee, je kan toch nooit weten...

— Maar wat kan ik daar boven in de lucht met een revolver doen ?

— Neem hem toch maar mee, je zal je veiliger voelen, geloof me !

En hij stak zelf de revolver in een van de zakken van mijn overall.

— Maar... Maar ik ben niet bang...

— Natuurlijk ben je niet bang, dat weet ik toch ! zei Bert en hij gaf me een vrolijk knipoogje.

HET was eigenlijk een wandelingetje. Alles verliep goed en 's middags was ik in Tsjai Vong. Ik at er smakelijk want ik had honger, ik liet voltanken, de postzakken werden in het ruim gelegd en weldra kon ik opnieuw opstijgen. Tsjai Vong verdween diep onder me en ik was alleen met mijn vliegtuig en de brandende zon hoog boven me. De uren verliepen, het einddoel was niet ver meer af. Ik was blij, ik was gelukkig en toch was er diep in mij nog steeds diezelfde angst. De angst was steeds naast mij in de kleine cockpit... En de angst sprong eensklaps boven op mij. De angst verwittigde me dat er iets haperde. Ik luisterde gespannen naar de motor en ja, die liep niet meer normaal. Ik keerde me om en zag dat er uit de uitlaatpijp een dikke blauwe rookwolk ontsnapte. De motor hoestte tweemaal en viel dan stil. Rond mij was er niets anders meer dan de grote dreigende stilte en het fluiten van de wind tegen de romp. De naald van de hoogtemeter danste als gek en zakte, zakte steeds, net als mijn vliegtuig trouwens.

Kom mee naar blz. 24

de terugkeer van

Aan boord van de Catalina, probeert Miche

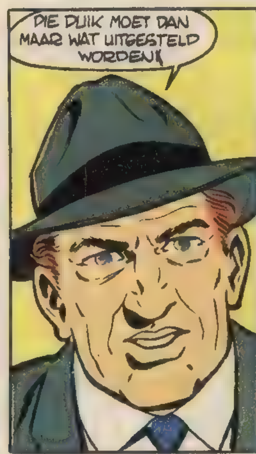

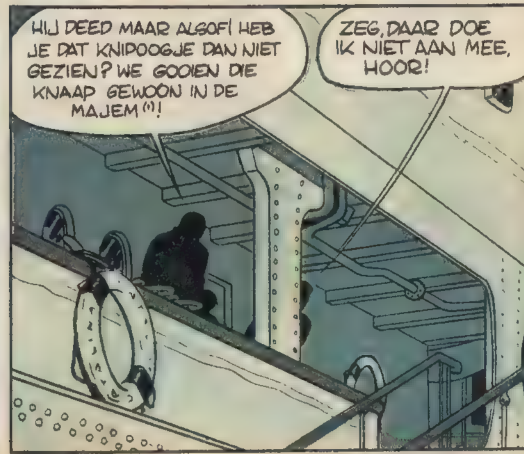

(1) WATER.

STEVE WARSON

EEN NIEUW AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT DOOR Jean Graton

lles om te ontsnappen, maar zijn pogingen worden verijdeld.

WORDT VOORTGEZ

AFSPRAAK MET DE DOOD

Vervolg van blz. 21

— Spring ! Spring ! Bij God, spring dan toch ! dacht ik.

Ik hees me op uit mijn zetel, klom over de rand van de cockpit, sloot mijn ogen en stortte me in de diepte. Eensklaps voelde ik een harde schok. Boven mijn hoofd ging mijn parachute open als een grote witte bloemkroon. Ik zag dat mijn vliegtuig nog een eindje zweefde, dan in tolvlucht naar beneden dook, te midden van de hoge bomen viel en verdween. Ik deinde zachtjes op en neer aan mijn parachute en het oerwoud kwam steeds maar nader.

Toen ging alles zo snel, dat ik geen tijd meer had om bang te zijn. Ik zei bij mezelf, dat ik een geschikt plaatsje moest vinden om zonder te veel kleerscheuren te landen, maar ik had geen keus. Te midden van het woud zag ik een kleine open plek en ik trachtte die te bereiken door aan de draagriemen van de parachute te trekken. Ik slaagde er niet in en ik kwam terecht te midden van het dichte groen. Mijn parachute bleef aan de hoge takken van een boom hangen en ik bengelde op ongeveer drie meter van de grond.

De ramp had nog erger kunnen zijn en ik dacht dat ik het er goed af had gebracht, toen ik naar beneden keek en aan de voet van de boom, te midden van de struiken, een vlammende blik ontwaarde die op mij was gericht. Het was de tijger en hij had me gezien, want hij kroop geruisloos in mijn richting. Ik was weerloos aan het roofdier overgeleverd, want ik hing daar aan de boom te bengelen als een worst aan een slagershaak ! De tijger had slechts toe te happen. Hij kon misschien beginnen met mijn laarzen...

Een vreselijke angst greep mij aan. De tijger sprong op de achterste poten, ik zag zijn bloeddorstige ogen, zijn vlijmscherpe tanden en het schuim dat langs zijn muil droop. Ik trok mijn benen op om ze aldus buiten het bereik van het roofdier te brengen, maar op hetzelfde ogenblik hoorde ik boven mijn hoofd een angstwekkend gekraak. De tak waaraan mijn parachute bengelde was blijkbaar te zwak. Ieder ogenblik kon hij neerstorten en ik meteen en dan... was het met mij uit.

En terwijl ik trachtte met mijn voeten steun te vinden tegen de boomstam, voelde ik in de zak van mijn overall een vreemd voorwerp. Het was de revolver van Bert. Met klamme handen haalde ik de revolver uit mijn zak en richtte mijn wapen op het dier. Het duurde slechts één seconde, maar voor mij leek het een eeuwigheid. Het schot ging af op het moment dat het roofdier toesprong en de takken boven mijn hoofd naar beneden kwamen. Ik viel, maar ik sprong onmiddellijk weer overeind en vluchtte als een haas. Maar de tijger volgde me niet. Hij lag uitgestrekt op de flank. Hij was dood.

* * *

Ik weet niet hoe ik er in geslaagd ben het nabije dorp te bereiken, ik was volledig uitgeput en helemaal van streek. Toen ik de mensen van het dorp vertelde dat ik de tijger van Sinda had gedood, weigerden ze doodgewoon me te geloven. Ik was verplicht hen naar de plaats te leiden waar ik neergevallen was en daar, aan de voet van de boomstam, zagen zij de dode tijger liggen. Toen bekeken ze me alsof ik een god was, heel speciaal uit de hemel neergedaald om hen van het monster te komen bevrijden.

De volgende dag gingen wij samen naar het vliegveld, de inboorlingen, de tijger en ik. De tijger was met de poten vastgebonden aan twee dikke takken en werd door twee mannen op de schouder gedragen. Mijn vrienden waren uitzinnig van vreugde, want zij dachten dat ik reddeloos verloren was ergens in het oerwoud.

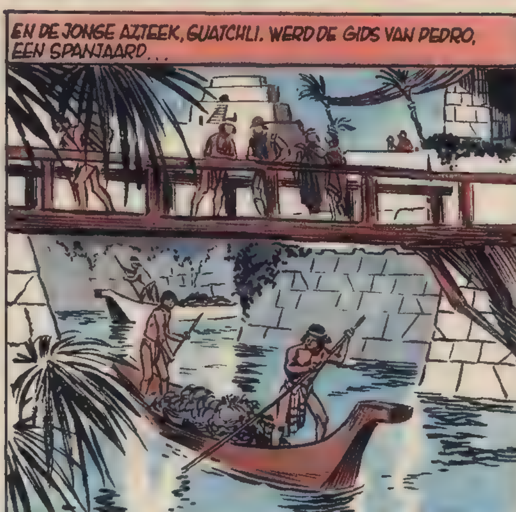
Ik kwam terug als een overwinnaar. Door de tijger van Sinda te doden, had ik meteen mijn angst gedood !

Ten tijde van het machtig rijk der Azteken

TEKST: Y. DUVAL
TEKENING: L&F FUNCKEN

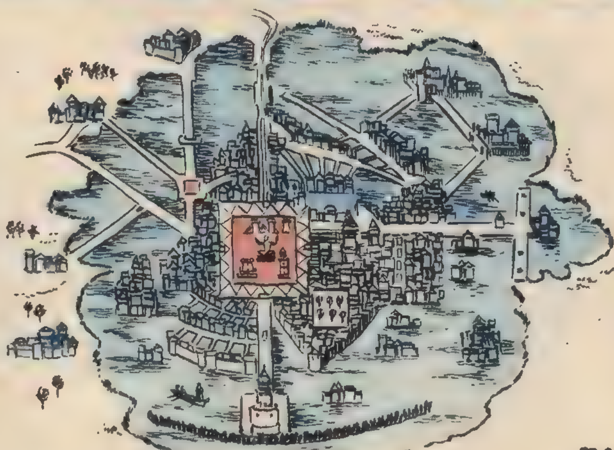

YOCHIPILLI, GOD VAN DE BLOEMEN, VAN DE VREUGDE, VAN DE MUZIEK EN DE DANS.

MEXICO IN DE XVIe EEUW NAAR EEN OUD SPAANS DOKUMENT.

DE GODHEID VAN DE MAÏS

EEN SJOUWER

EEN INDIAAN BEHOREND TOT EEN STAM DOOR DE AZTEKEN ONDERWORPEN.

EEN PRIESTER VAN TLALOC, DE REGENGOD.

TWEE OFFERPRIESTERS VAN DE ZONNEGOD.

2

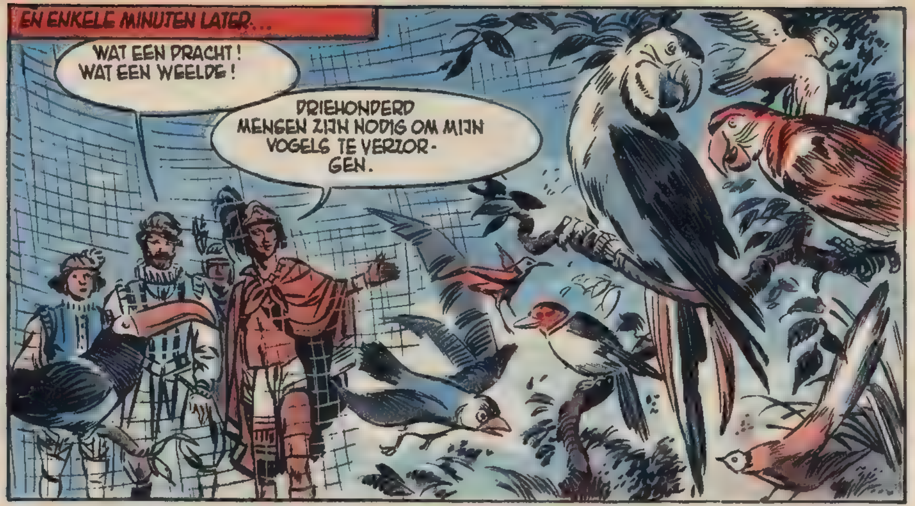
KRIJGER VERMOMD ALS JAGUAR

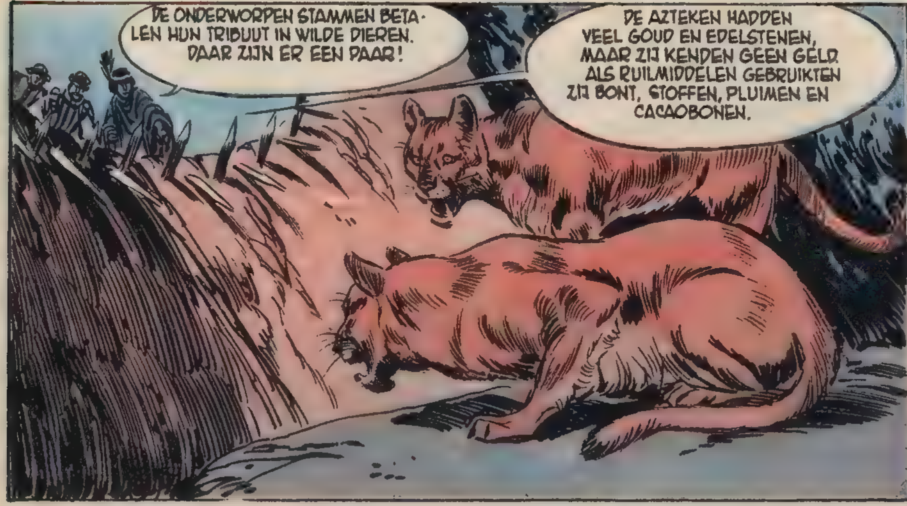
LEIDER VAN DE AZTEKEN

DE KRIJGERS DIE DE BONDGENOTEN WERDEN VAN CORTEZ. HUN KLEREN UIT KATOEN WAREN OPGEVULD.

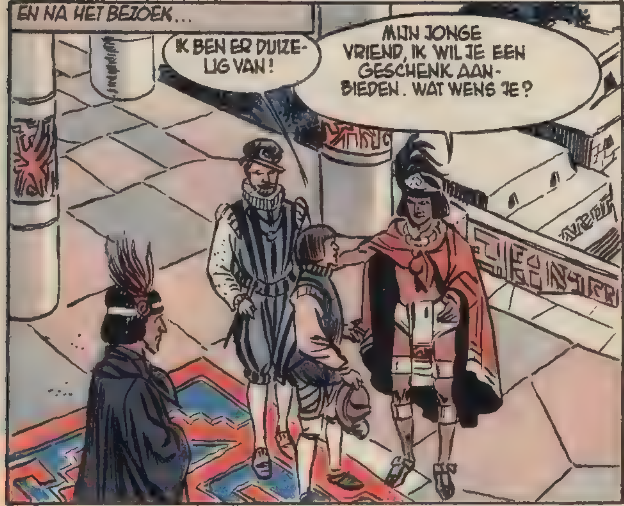
KRIJGER VERMOMD ALS AREND.

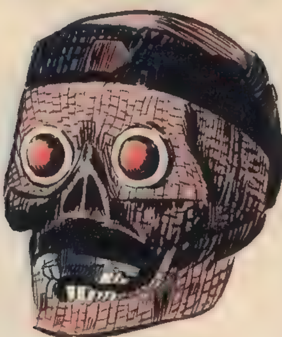

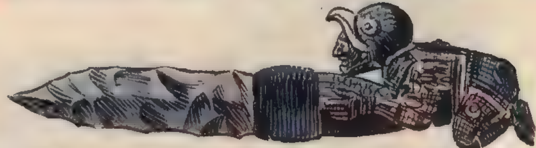

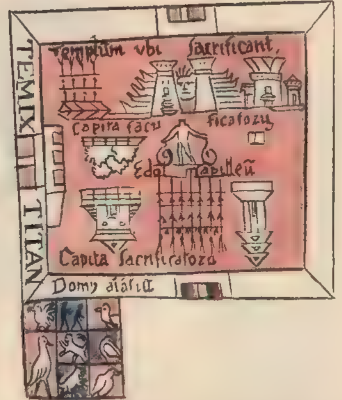
EEN SCHEDEL BEZET MET MOZAÏEK. CORTEZ ZOND KEIZER KAREL ZULKE SCHEDELS ALS GESCHENK.

MES IN OBSIDIAAN (VULKANISCH GLAS) DAT GEBRUIKT WERD VOOR DE MENSENOFFERS.

KRUIKEN, BEKERS EN AFGODSBEELDJES.

EEN PLATTEGROND VAN MEXICO MET DE DIERGAARDE VAN MONTEZUMA GEVONDEN IN EEN VAN DE BRIEVEN VAN CORTEZ

EINDE

RAYMOND REDING

VERVOLG VAN PAG. 11

Met zijn piano achter zich en zijn tekenplaat vóór zich voelt hij zich opperbest !

— Eigenlijk ben je dus een beetje lui ?

— Lui is niet het juiste woord, want ik werk hard. Als ik me laat gaan ja, als ik toegeef aan mijn eigen natuur komt er van werken niet veel meer terecht, maar dat weet ik en daarom verplicht ik er mezelf toe iedere dag van 's morgens tot 's avonds te werken. Je mag trouwens ook niet vergeten dat er nog een jeugdblad is dat Kuifje heet en mijn tekeningen nodig heeft !

— Vertel nu eens hoe je van de muziek, tennis en talen eigenlijk naar de tekentafel bent gekomen.

— Wel, verbeeld je dat ik een goed student was op school. Ik was in alle vakken goed behalve in tekenen... Ik kleur tot achter mijn oren als ik dat beken.

— Dat is echt grappig ! Gewoonlijk is het precies het tegenovergestelde. Nog zeer jong kladderen de toekomstige tekenaars hun schriften en schoolboeken vol en ze denken aan niets anders meer dan aan tekenen of schilderen !

— Zo ben ik helemaal niet begonnen. Ik heb dus een heleboel verhalen geschreven voor kinderen (ik heb er enkele verkocht aan een blad dat verscheen aan het einde van de wereldoorlog en op een mooie dag ging mijn vader naar een tijdschrift om een van die verhalen weg te brengen. Daar de figuren die er in voorkwamen nogal zonderling waren, had ik er een schets van gemaakt. Het was slechts mijn bedoeling de illustrator duidelijk te maken « hoe » ik mijn helden zag. De hoofdredacteur van het tijdschrift bekeek de schetsen en zei tot mijn vader : « Je zoon zou best zijn teksten zelf kunnen illustreren. Hij heeft talent ! » Mijn vader zei me toen hij binnenkwam : « Ziezo jongen, je moet er de tekeningen maar zelf bij maken ! » En zo ben ik tekenaar geworden. Ik heb werk gevonden in een reclamekantoor als redacteur, d.w.z. dat ik al de mogelijke eigenschappen en voordelen van een wasmachine, een ijskast, enz. moest verheerlijken. Ik ontmoette in die tijd veel reclametekenaars en ik ben als tekenaar naar een ander reclamebureau gegaan. Het is een harde school, maar een goede school ook want je leert er beslist alles te tekenen ! Als je me thans vraagt een wasmachine te tekenen, een ijskast, een auto, een vliegtuig of wat ook, wel dat kan ik !

— En je debuut bij Kuifje ?

— Op een bepaald moment dacht ik dat ik werkelijk een beetje kon tekenen en ik ben naar Kuifje gegaan. Ik kreeg een tekst die ik moest illustreren. Mijn tekeningen waren blijkbaar goed, want ik kreeg een tweede opdracht, nl. het illustreren van een vervolgroman die, als ik me niet vergis, « De Adelaarsschool » heette. Op een dag vroeg men me of ik kon schrijven en tekenen tezelfdertijd, m.a.w. of ik stripverhalen kon maken. Ik heb ja geantwoord en ik heb dan het leven van de H. Vincentius uitgebeeld.

— En Jari en Jimmy Torrent ? Wanneer werden die geboren ?

— Mijn écht debuut bij Kuifje was, voor mij althans, het tekenverhaal « Jari en de Kampioen ». Nadien heb ik er dan nog een hele reeks geschreven en ook getekend : « Jari in de Branding », « Het Geheim van Jimmy Torrent », « De Laatste Kans van Larry Parker ». Met « Het Derde Doelpunt » kwam ik te midden in de voetbalsport terecht !

— En het is toen dat je dacht aan je nieuwe held Vincent Larcher, een jonge voetbalster ?

— Ja. Ik ben verzot op voetbal. Ik houd er misschien iets minder van dan van de tennissport die ik zelf beoefen, maar ik kijk graag naar een puike voetbalmatch !

— Het verhaal van Vincent Larcher begon vorige week in Kuifje. Ik ben er van overtuigd dat het een groot succes zal worden, maar er is iets wat ik graag van je wou weten : men heeft me verteld dat er heel wat kritiek is op de voetbal en dat een massa mensen er zich thans minder voor interesseren dan bv. een paar jaar geleden.

— Excuseer me, maar dat is totaal verkeerd ! De meeste mensen zijn geweldig enthousiast voor de voetbal, maar dan voor de mooie, de goede voetbal ! Ze willen niet meer gaan kijken naar slecht gespeelde matchen ! Je moet begrijpen dat alle mensen die van voetbal houden nu weten wat een « grote » match is. Ze weten het, omdat ze zo vaak mooie matchen voor de televisie hebben gezien !

— Hou je van je beroep en ben je gelukkig ?

— Ja, ik ben gelukkig. Mijn baan bevalt me opperbest. Ik ben voorlopig helemaal niet van plan, iets anders te beginnen. Wat mij bij het tekenen meest tijd vergt is het scenario. Wanneer het verhaal maar eenmaal geschreven is, dan is het voor mij bijna afgewerkt.

— Heb je veel documentatie nodig voor je verhaal ?

— Bergen !

— Ga je op reis om je beter te kunnen documenteren ?

— Ja, ik heb een hele tijd in het zuiden van Frankrijk en meer bepaald bij de Basken vertoefd, om « De Erfenis van Jari » te kunnen tekenen.

— Ik veronderstel dus dat je nu naar iedere grote voetbalmatch gaat kijken om je nieuw verhaal goed te kunnen tekenen ?

— Laten we nou maar niet overdrijven. Ik ga altijd graag naar een voetbalmatch kijken en als ze uitgezonden wordt door de T.V. dan zit ik steevast voor mijn kijkkastje !

— En nu nog een laatste vraag, Raymond Reding. Indien je je brood niet zou moeten verdienen, wat zou je dan doen ?

— Wel dan zou ik leren tekenen !

— Je bent te bescheiden ! Interesseert de schilderkunst je niet ?

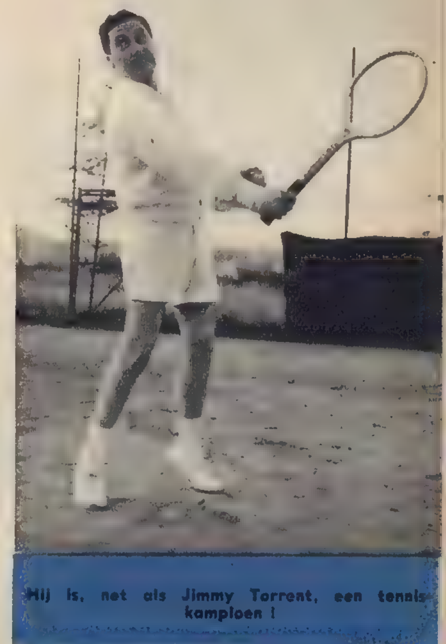
— Ja toch wel, en ik heb zelf ook geschilderd. Op een mooie dag kwam ik tot de vaststelling dat ik eigenlijk maar een doodgewone fotograaf was en toen heb ik tot mezelf gezegd : « Hou daar voorlopig maar je handen af ! Je zal nooit een groot schilder worden ! »

— Nog een allerlaatste vraagje : Hou je van reizen ?

— Ik ga dolgraag op reis, maar het komt er op aan met wie. Het belangrijkste voor mij zijn de mensen waarmee ik leef, die rond mij zijn.

— Wat is voor jou in het leven het belangrijkste ?

— Te houden van de mensen waarmee men leeft !

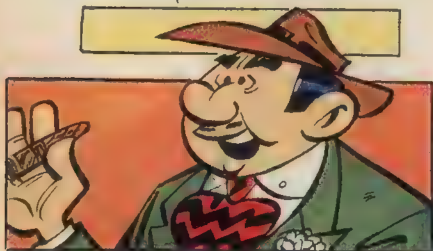

Hij is, net als Jimmy Torrent, een tennis kampioen !

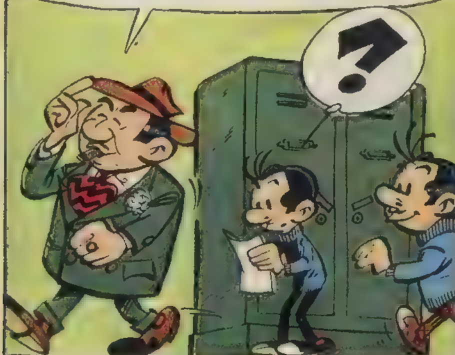

SPAGHETTI EN DE

Dank zij de vindingrijkheid van Prosjoetto, die alle lichten

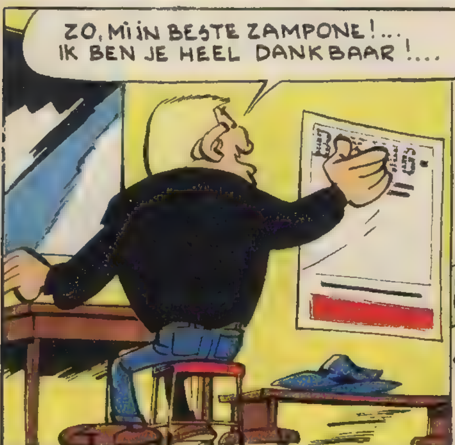

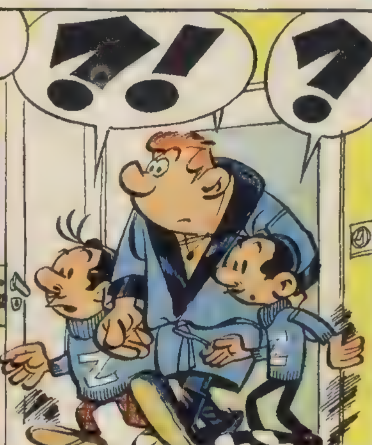

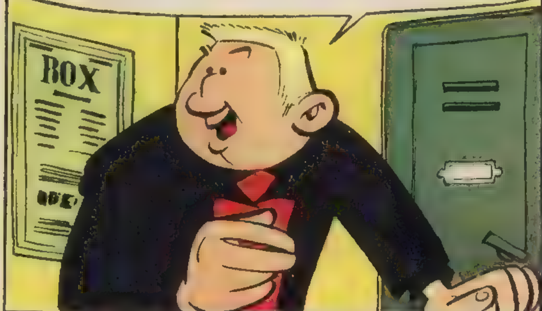

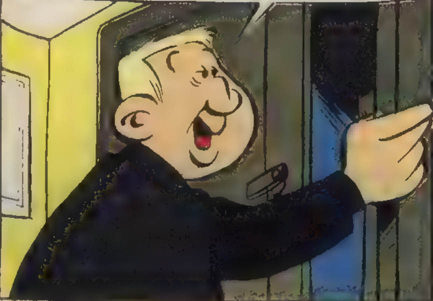

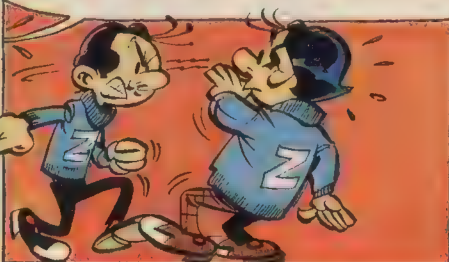

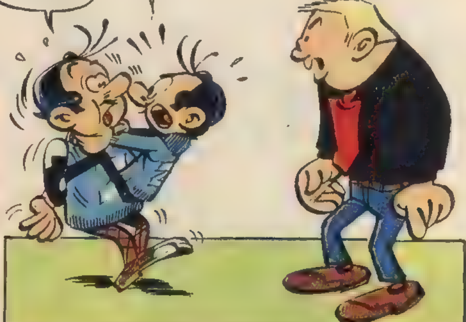

11

GROTE ZAMPONE

uitgedraaid heeft, behaalt Zampone, de verlegen bokser, de overwinning.

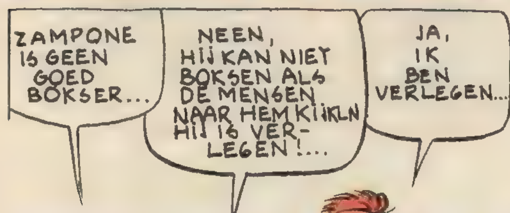
ATTANASIO - GOSCINNY

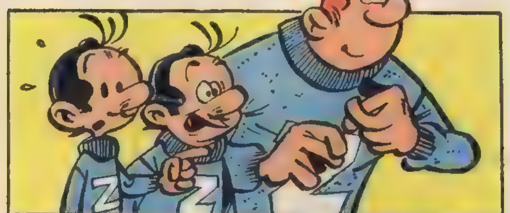

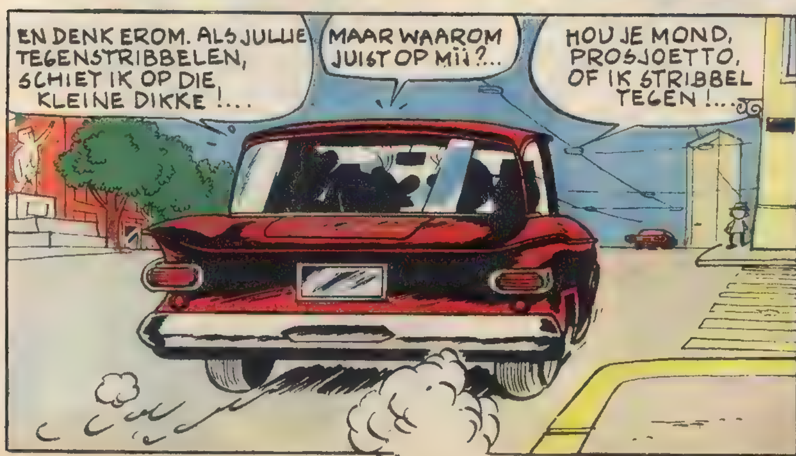

12

HIJ SCHILDERDE ROZEN EN EEN KONINGIN EN EEN KEIZERIN BEWONDERDEN HEM

ONGEVEER tweehonderd jaar geleden woonde er in een stadje in België de familie Redouté. Het was een echte schildersfamilie, want het schilderen ging van vader op zoon. Voor een kerk werden Bijbelse onderwerpen geschilderd, een andere keer was het een vriendelijk andschap, waar een kale muur in een of ander raadhuis mee opgevrolijkt werd. De kleine Pierre-Joseph was nu aan de beurt om het vak van zijn vader te leren. De hele familie was er vast van overtuigd, dat hij het nog ver zou brengen, want op zesarige leeftijd maakte hij al zulke prachtig gelijkende portretten, dat men ze rustig in son lijsten en aan de muur hangen.

Vader Redouté vond, dat zijn zoon een groot schilder van historische taferelen moest worden. Je weet wel, enorme doeken waar Caesar op afgebeeld staat, terwijl hij door zijn tegenstanders vermoord wordt en op de marmeren trappen van de senaat neenzinkt...

Maar Pierre-Joseph wilde dat helemaal niet. Hij hield niet van geschiedenis en weigerde er ook maar iets van te leren. Tja, dan wordt het natuurlijk moeilijk om een groot historisch schilder te worden!

Pierre-Joseph was dol op bloemen. Nu waren er in Nederland in die tijd schilders, die zich uitsluitend specialiseerden in het schilderen van bloemen: grote boeketten in prachtige vazen. Pierre-Joseph wilde daarom naar Nederland en op 13-jarige leeftijd vertrok hij.

IJverig bestudeerde hij de werken van de Hollandse schilders. Hij vond ze wel mooi, maar één ding beviel hem niet: Waarom moesten er toch zo ontzettend veel bloemen in die vaas staan? Trouwens, die vaas vond hij ook overbodig. Nee, Pierre-Joseph wilde één enkele bloem tekenen, niet in een vaas en zonder de zware donkere achtergrond, bovendien wilde hij dat met waterverf doen. Dit was wel een mooi streven, maar ook schilders moeten leven en Pierre-Joseph merkte wel, dat niemand geïnteresseerd was in één enkele bloem, waar voor hetzelfde geld een grote bos plus een vaas te krijgen waren.

Dus schilderde hij, om geld te verdienen, reusachtige boeketten in allerlei vazen en bewaarde de aquarellen, waar vaak maar één enkele bloem opstond, zelf.

Op een dag maakte hij kennis met een beroemd plantkundige. Ze werden al gauw goede vrienden en Pierre-Joseph liet zijn aquarellen eens zien. De plantkundige was er zo enthousiast over, dat hij de schilder meteen vroeg zijn nieuwste boek te illustreren.

Pierre-Joseph kon nu naar hartelust schilderen en iedereen was stomverbaasd over de bekoring, die er van zijn schitterend geschilderde bloemen uitging.

Koningin Marie-Antoinette was er zo weg van, dat ze bij hem een reeks aquarellen bestelde.

Toen kwam Napoleon en raasde als een stormwind over Europa. Zijn vrouw Joséphine bleef meer en meer alleen achter in het grote paleis. Meestal zocht ze troost in de prachtige tuin van haar landhuis Malmaison, even buiten Parijs. Pierre-Joseph kwam haar dan gezelschap houden, hij had de sleutel van een tuinpoortje, en schilderde bloemen voor haar. Vooral de prachtige rozen waar ze zo dol op was.

Er wordt zelfs verteld, dat de arme Joséphine, toen ze op haar sterfbed lag, Pierre-Joseph liet roepen.

Hij moest de mooiste rozen uit haar tuin gaan halen en voor haar schilderen. Ze stierf die dag en de laatste bloemen, die ze zag waren de rozen in de hand van de schilder.

...en hier volgen de winnaars van de grote ‹CEAT› tekenwedstrijd

Vooreerst allemaal van harte gefeliciteerd!

Wij hebben enorm veel tekeningen gekregen en we hebben wel kunnen zien, dat jullie allemaal je beste beentje voor hebt gezet. Daaruit blijkt wel, dat alle jongelui knap kunnen tekenen...

De jury heeft uit al deze meesterwerkjes een keus moeten maken. In plaats van een tekening heeft zij er twee uitgekozen. De eerste om de beheerste techniek en de prachtige compositie, de tweede omdat ze zo origineel was.

De winnaars van de grote CEAT-wedstrijd zijn:

Robert COPPITERS,
Louizalaan 68, te Brussel (14 jaar).
Philippe SEGERS,
Mont Saint Martin 23, te Luik.

Zij zullen beiden de spec'ale prijs, aangeboden door CEAT, krijgen. Deze prijs bestaat uit 4 CEAT-banden voor de auto van hun vader!

Bovendien zullen wij, op aanraden van de jury, nog 8 andere tekeningen publiceren, die zij uit de beste inzendingen gekozen heeft...

Wij willen jullie er even aan herinneren, dat alle deelnemers van de wedstrijd, van CEAT een cadeautje hebben ontvangen!

Wie heeft er trek in mijn lekkere bonbons ?

Ze houden van FRANÇOISE en van SYLVIE

MAAR OP

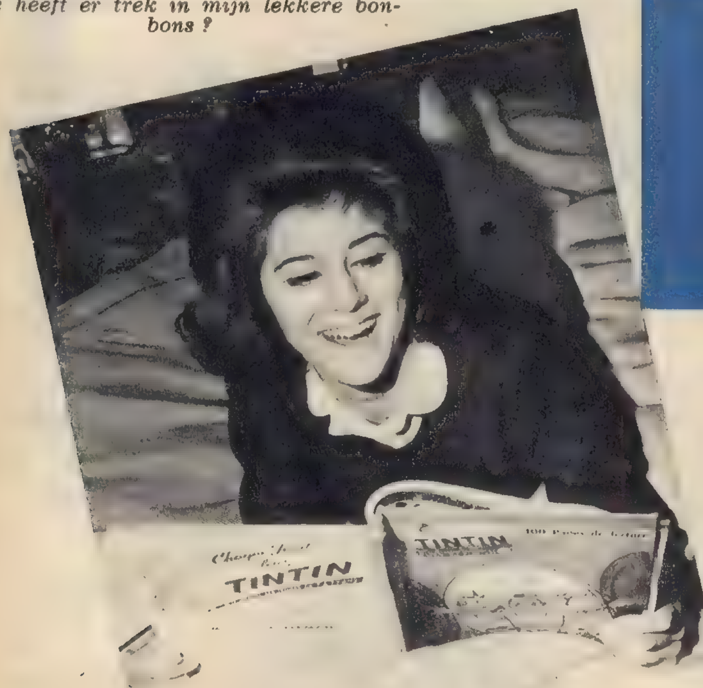
SHE

HOE ANNE CHANCEL SHEILA WERD

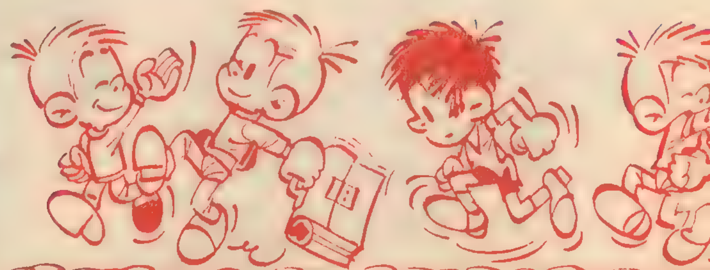
ZEER vroeg in de ochtend stond er in een winkel te Parijs een jong meisje repen chocolade, zakjes drop, pepermunt en bonbons te schikken. Ze neuriede daarbij een vrolijk wijsje en wreef zich af en toe de slaap uit de ogen. Je moet weten dat het nog maar zes uur in de ochtend was en dat het jonge meisje, Anne Chancel, voor ze naar school ging, hielp haar ouders een handje in de winkel. Anne Chancel kwam dan ook iedere dag steevast te laat op school !...

Als in de namiddag de bel luidde, liep ze zo vlug ze kon met enkele jongens en meisjes naar een oude bioscoopzaal. Zij hadden een twistgroep gevormd en vermits alles zoveel beter gaat met een Engels sausje er over, noemden ze zich zeer groot : de Guitar Brothers. Het meisje dat bij de band af en toe een lustig liedje zong was Anne Chancel. Een van de jongens van de band vond, dat ze voor iets beters in de wieg waren gelegd dan een avondje zingen en dansen in een oude bioscoopzaal. Hij trok zijn stoute schoenen aan en ging van de ene platenfirma naar de andere. Hij ontmoette Claude Carrère, die bereid was eens te komen luisteren. Anne, bevend van plankenkoorts, zong « Sweet little Sheila » en zij werd begeleid door de « Guitar Brothers ».

Claude Carrère vond dat hij zijn tijd waarachtig

Sheila verdiept in KUIFJE, de beste lectuur voor jongelui van 7 tot 77 jaar !

ILA

ZIJN ZE ALLLEMAAL DOL

niet verspild had. Maar de twistband interesseerde hem helemaal niet. Hij had een nieuwe ster ontdekt : SHEILA. De volgende morgen reeds presenteerde hij haar aan de directeurs van Philips en de zaak kwam schitterend voor elkaar. Weldra kwam het eerste plaatje op de markt : « Sheila zingt Sheila ».

Anne Chancel had haar naam geruild voor het zangerige Sheila en onder die naam werd zij een tienerster !

DAT IS SHEILA

Sheila hoefde niet meer naar school te gaan en daar was ze eigenlijk erg blij om. Ze was alleen maar goed voor wiskunde. Hoe kan het ! zou je zeggen.

Zij heeft ons verteld dat zij heel veel houdt van Petula Clark, Brenda Lee en Johnny Hallyday. Zij is verslingerd op klassiek toneel en de boeken die op haar boekenplankje staan bewijzen dat zij alles behalve een dom gansje is !

En waar droomt Sheila van ? Wel, zij droomt er van genoeg geld te verdienen om een ranch te laten bouwen, een echte ranch. Sheila houdt heel veel van dieren. Zij heeft een kat die zij de originele naam Sosthenos heeft gegeven en zij hoopt dat zij zich weldra een grote Duitse herdershond zal kunnen aanschaffen. En...

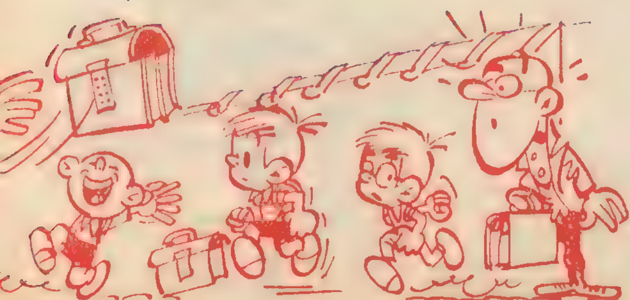
Ik weet eigenlijk niet of ik dat ook mag verklappen, maar ze heeft altijd trek in lekkere roomtaartjes !

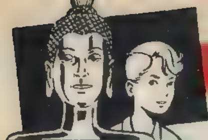
Vader, moeder en Sheila.

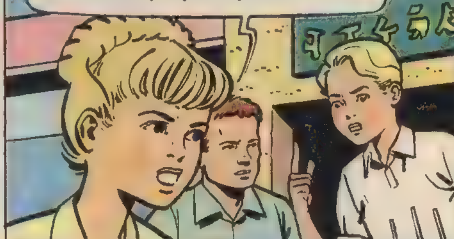
Sheila deelt handtekeningen uit aan de tieners.

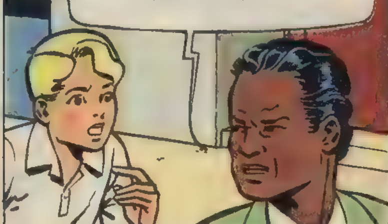
Foto's : Jacques Aubert — Philips

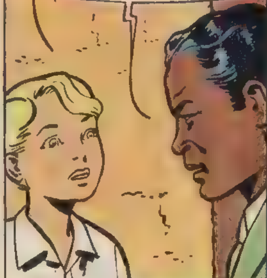

Op het blad van de bananeboom, waar het kleine bootje uit bestaat, is een adres gekrast...
RAJAVITHI ROAD 32

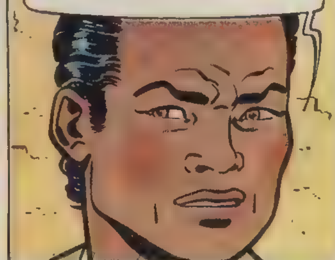

Dat bewijst, dat mijn vermoedens juist zijn... Ze wordt beslist door die kerels op dat adres gevangen gehouden!
Teddy...als die lui persé geheimzinnig willen doen, waarom laat je ze dan hun gang niet gaan?

MAAR... IS DAT SAYAM NIET?

Mijnheer Sayam!... Ik heb uw dochtertje net gezien!... Ze was in gezelschap van...
Twee heren... Een Europeaan en een Chinees... Is daar iets verkeerds aan?

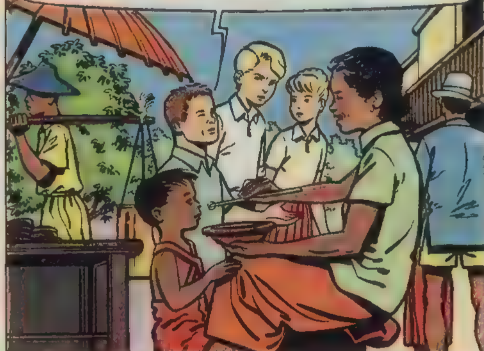

OH!... Kent u ze dan?
Vanzelfsprekend!

En toch hebt u Nara vannacht naar me toe gestuurd om te vragen...
Dat is waar ook, daar moet ik u nog mijn verontschuldigingen voor aanbieden!

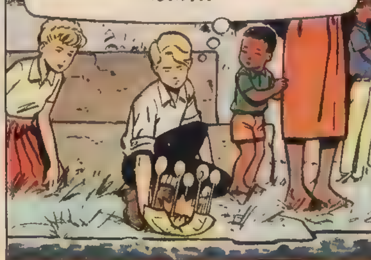

Mijnheer Tuckers kan die olifant heel goed gaan vangen!.. Als ik iets slechts over hem gezegd heb, was dat een vergissing!

En zonder er nog iets aan toe te voegen, loopt de gids weg...

Zie je nu wel!... Jij vindt de meest gewone dingen geheimzinnig!
Toch ben ik er zeker van, dat er iets niet in orde is!

Kom Teddy, wind je toch niet zo op! We hebben al moeilijkheden genoeg!

Als het donker is, wordt het gezellig druk in de straten. Verschillende mensen hebben kleine met brandende kaarsen versierde bootjes op het water gezet!
Schattig, hè!

Vlak bij het hotel zet Teddy ook de krathong van Nara op het water...
Rajavithi Road 32... ik moet daar toch beslist eens heen...

Maar op dat moment klinken er om hem heen verbaasde kreten waardoor zijn gedachten afgeleid worden...
OOOHHH!
9

MUANG THAI

F. CRAENHALS

Teddy heeft niet met Nara kunnen spreken, maar ze heeft hem wel vlug een Krathong in de hand gestopt...

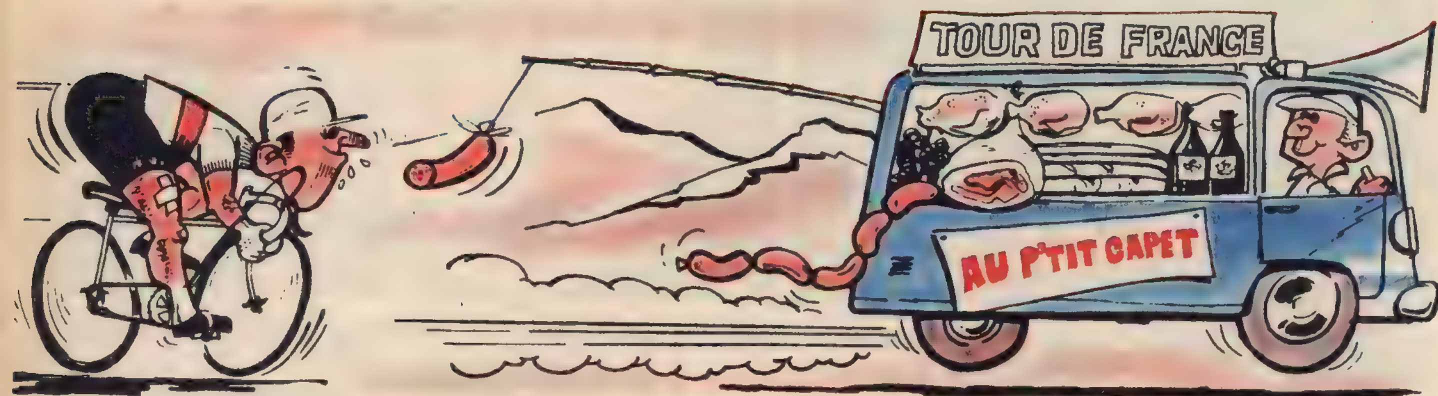

Esso Junior

IETS OVER DE EETLUST VAN DE WEGRENNERS...

Die schijnt uitzonderlijk groot, maar in feite wordt hij goed geregeld. En dat moet wel, want het is aan tafel dat de basis wordt « gegeten » van alle toekomstige overwinningen.

De tijd dat de wielerkampioenen alles aten wat ze graag lustten, behoort definitief tot het verleden. De hedendaagse renners volgen een zorgvuldig bestudeerd dieet en ze leven volledig naar doktersvoorschrift.

Weten jullie wel wat een renner zoal eet tijdens de Ronde van Frankrijk ? Weinu : 6 kippen, 4 kilo vis, 8 kilo vlees, ongeveer 700 suikerklontjes (krachtgevend voedsel bij uitstek), 50 sandwiches, een honderdtal rijsttaartjes, 60 eieren, 4 kilo tomaten, meer dan 3 kilo prinsesseboontjes, 15 kroppen sla, 2 kilo Zwitserse kaas, 2 kilo deegwaren, 1 kilo weke kaas, 45 taartjes, 15 kilo perziken, 10 kilo peren, een vijftigtal bananen, 500 pruimen, 4 kilo jam, 4 kilo appelmoes, 3 kilo sinaasappelen, 1 kilo citroenen, 1 1/2 kg boter, 15 kilo brood, 2 kilo chocola, 25 liter bronwater, 15 liter wijn, 6 liter bier, 15 liter melk, 6 liter tee, 10 liter soep, 3 liter koude koffie, 6 liter koffie met melk.

Kunnen jullie dit allemaal op ? Het schijnt veel, maar welbeschouwd hebben onze renners veel krachtig voedsel nodig om in alle weersomstandigheden door heel Frankrijk te rijden.

Wij wensen hen dan ook van harte « smakelijk eten » toe... en veel sukses.

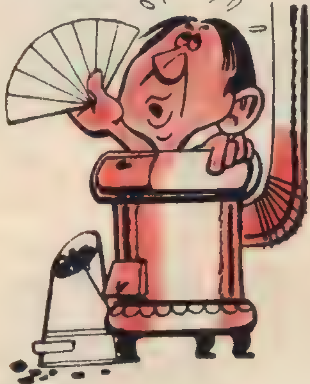
EEN PRACHTIG EN INTERESSANT TIJDVERDRIJF voor « natte » vakantiedagen ! Dit Esso-miniatuurstation wordt heel gemakkelijk in elkaar gezet; en je bent architekt en aannemer tegelijk, dank zij de uiterst gedetailleerde instrukties, die erbij worden gegeven ! 30 afzonderlijke stukken in plastiek; afmetingen : 235 mm × 176 mm × 85 mm — schaal 1/50, geassorteerd met de automodellen, genre Dinky, enz. Ze worden verkocht in alle Esso-pompstations met het teken Esso Touring Service (in talrijke andere stations ook trouwens). Vraag vader voor het begin van de grote vakantie dit prachtig miniatuurstation. Je zult er heel wat prettige uren mee beleven !

HOEVER REIKEN DE MENSELIJKE MOGELIJKHEDEN?

Hoger, steeds hoger... steeds sneller... steeds langer! De mens tracht onverpoosd steeds meer te verwezenlijken in een poging het onmogelijke waar te maken.
Volgende cijfers geven duidelijk weer dat de menselijke mogelijkheden nog steeds de uiterste grens niet hebben bereikt.

HITTE :

128°C gedurende 15 1/2 u. — zover reikte het uithoudingsvermogen van een der kandidaten bij de Jet-piloten, toen er proeven werden gedaan in een kabine, verwarmd door luchtwrijving.

KOUDE :

—55°C werd genoteerd tijdens het Internationale Geofysische Jaar op de Amerikaanse basis aan de Zuidpool. Het was de weerkundige Hubert Hansen, die deze temperatuur trotseerde gedurende verscheidene marsuren.

VASTEN :

9 dagen lang zonder water noch voedsel, verbleef een Cubaans matroos alleen op een vlot. Hij was de enige overlevende van een schipbreuk (21-6-60).

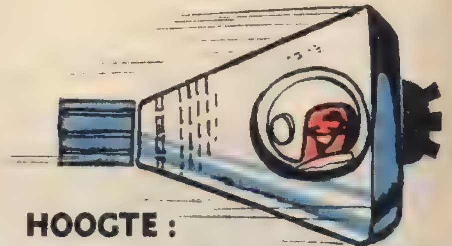
WAKEN :

200 uren. Dit rekord werd behaald door een New Yorkse pianist, Peter Tripp, onder medische kontrole.

SNELHEID :

meer dan 28.000 km/u, in de « Vostok » verwezenlijkt door Russische ruimtevaarders.

HOOGTE :

ruimtevaart : 261 km door de Amerikaan John Glenn in een Mercury-capsule.
luchtvaart : 96 km door de Amerikaanse kapitein Robert White met een straaljager X 15.
ballonvaart : 31 km door de Amerikaan, majoor David Simons te Crosby (Minnesota), op 20 augustus 1957.
te voet : 8.888 meter. De beklimming van de Everest in mei 1953 door Edmund Hillary en Sirdar Tenzing Norkey; in 1956 door een Zwitserse expeditie... En ook later werd deze prestatie volbracht, o.a. nog in april van dit jaar door een Amerikaanse ploeg.

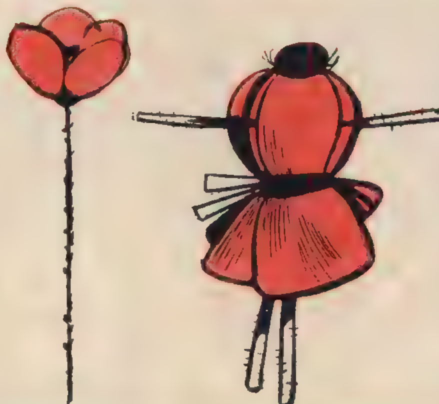

N.V.D.R. — Wij kunnen echter niet garanderen dat al deze rekords wel degelijk de « uiterste » prestaties zijn, want bijna elke dag wordt een nieuw rekord gevestigd. Buitendien wordt niet ieder rekord werkelijk officieel erkend. Wij raden je dus niet aan op deze gegevens je « hoofd te verwedden », hoor !...

Voor onze meisjes...

EEN LEUK BLOEMEPOPJE

Wist je dat men een mooi popje kan maken uit een klaproos ?
Het gaat heel gemakkelijk ! Met een weinig handigheid en geduld speel je dit in een wip klaar.
Je plukt een klaproos met een lange stengel (die dienen moet voor de armen en de benen). Behoedzaam doe je de bloemblaadjes naar beneden, rondom de stengel. Op 't oog de lengte van de benen schatten.
Daarna knip je de stengel op de gewenste hoogte af — en je hebt meteen één been van het popje. Het tweede verkrijgt men door van de overgebleven stengel eenzelfde deel af te snijden, dat onder de neergebogen bloemblaadjes wordt gestoken. Met een lange grashalm duid je het middeltje aan, en tegelijkertijd houden de benen.
Wat van de stengel nog overbleef, vormt het materiaal voor de armen : steek het gewoon door de bloemblaadjes.

DAN COOPER

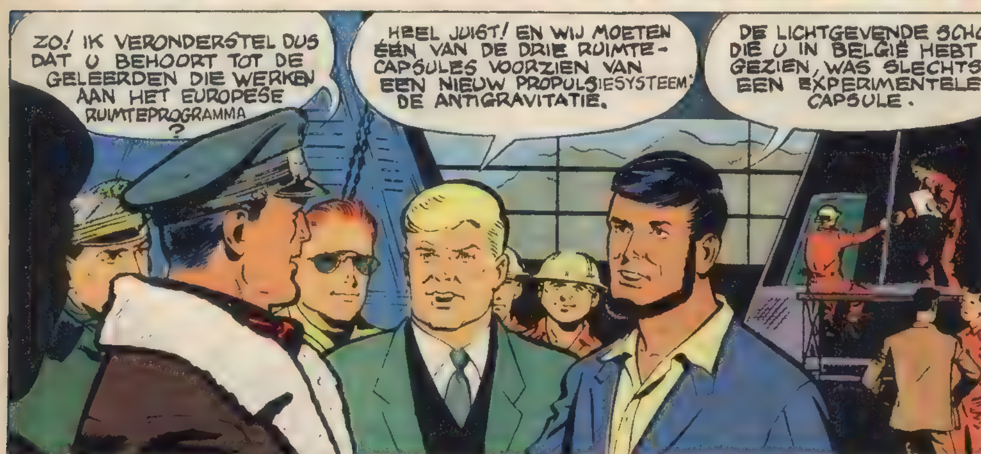

De 3 kosmonauten bezichtigen de Wilhelm Tell-basis.
Dan ontmoet er twee bekenden.

DE 3

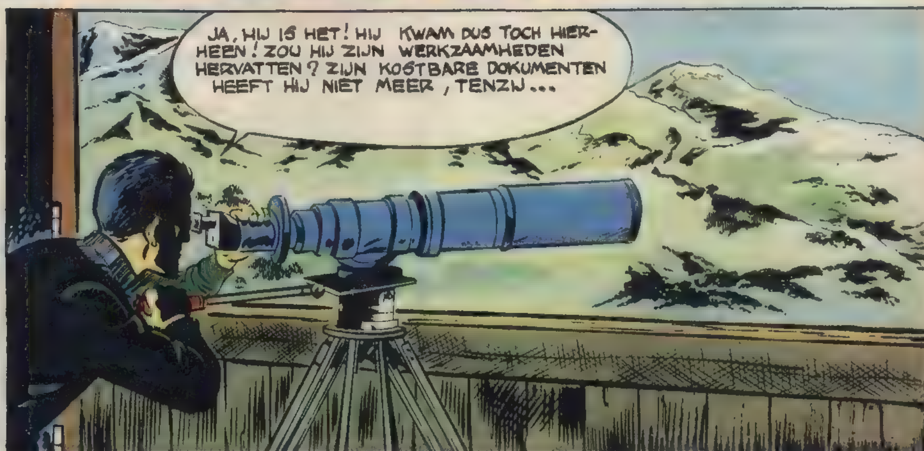
KOSMONAUTEN

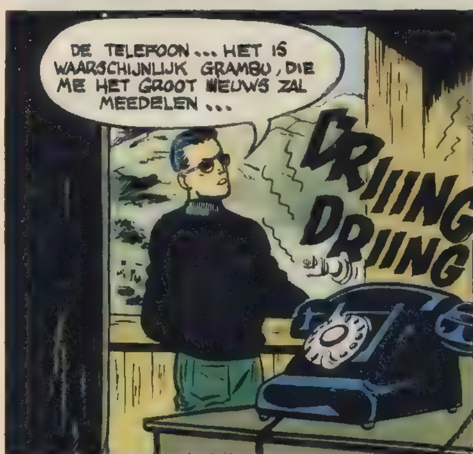
Tekst en tekeningen van A. WEINBERG

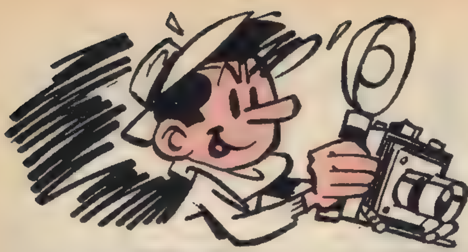

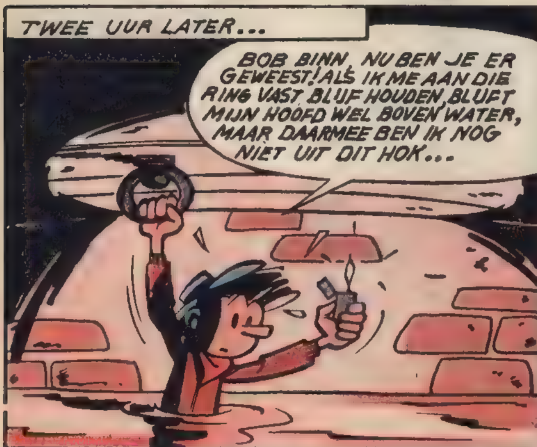

WORDT VOORTGEZET

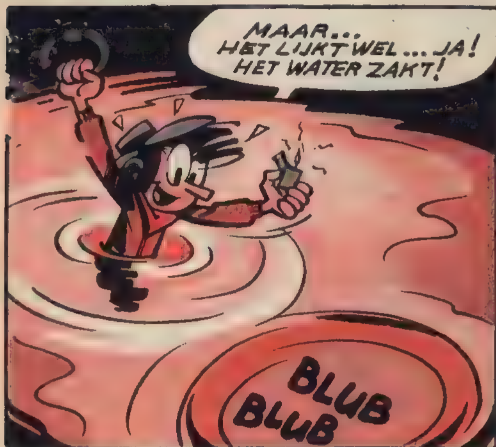
BOB BINN EN

Bob Binn is in de onderaardse gangen van het kasteel

DE SCHADUW VAN DE RIDDER

terecht gekomen en loopt in een val.

DOOR E. AIDANS - TEKST : J. ACAR-

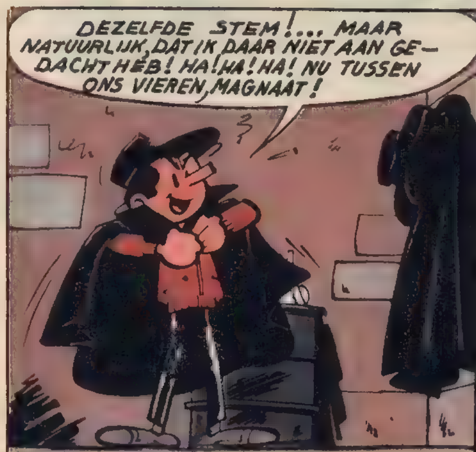

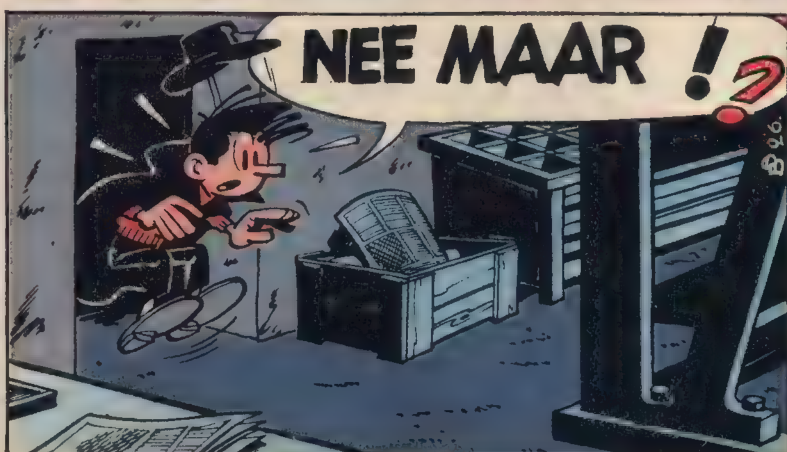

WORDT VOORTGEZET

DE RUIMTE IS WISPELTURIG...

EN daar zit meteen de moeilijkheid ! De ruimtevaarder moet op zijn tocht door de ruimte absoluut veilig zijn. Het moet mogelijk zijn al zijn bewegingen te controleren en te leiden, anders bestaat er grote kans, dat hij voor altijd in het onmetelijke luchtruim verdwijnt !
Met dat doel heeft « Chance-Vought » nu een toestel ontworpen en de US Air Force neemt er met goed gevolg proeven mee. Met dit handige toestel wordt de ruimtevaarder in een soort miniatuur-ruimteschip veranderd !

Ziehier dan de geschenken die je gratis kan verkrijgen dank zij de

KUIFJE'S BON :

DE AARDRIJKSKUNDE IN KLEUREN-FOTO'S :
België : 2 delen — Europa : 4 delen — Amerika : 2 delen : 77 reeksen van 10 kleurenfoto's — Per reeks : 50 KUIFJE'S punten.

DE GESCHIEDENIS VAN DE WERELD :
van de oudheid tot op onze dagen — 3 delen zijn reeds verkrijgbaar : I. De Oudheid — II Rome — III. De Middeleeuwen. 33 reeksen van 15 chromo's — Per reeks : **50 Kuifje's** punten.

KUIFJE'S CHROMO'S (DE COLLECTIE ZIEN EN WETEN).
Luchtschepen : 6 reeksen — Luchtvaart (Oorsprong tot 1914) : 10 reeksen — Luchtvaart (Oorlog 39/45) : 10 reeksen — Automobiel (Oorsprong tot 1900) : 10 reeksen — Marine (Oorsprong tot 1700) : 10 reeksen — Marine (1700 tot 1850) : 6 reeksen. Per reeks : 100 punten.

DE MEESTERWERKEN VAN DE SCHILDERKUNST.
18 mappen met 5 reproducties (formaat 21 × 27 cm). Per map : 200 punten.

NUTTIGE GESCHENKEN :
Mascotte Bobbie in vinyl : 300 punten.
KUIFJE'S portefeuille : 200 punten.
Puzzle op hout : 500 punten.
Album om te kleuren : 100 punten.
Abonnement van 5 nummers op het weekblad KUIFJE: 500 punt.

ALBUMS
Aardrijkskunde : 32 F per deel.
Geschiedenis : 32 F per deel.
Zien en Weten : per album in linnen gebonden : 60 F.
De Meesterwerken van de Schilderkunst : Deel 1 gekartonneerd: 50 F.

DE KUIFJE'S BON IS EEN WAARDEVOL GESCHENK OP EEN KWALITEITSPRODUKT :

CLE D'OR - HACOSAN - PANA - NOSTA - VULPEN LE TIGRE PALMAFINA - JU'CY & WHIP - VANDENHEUVEL KUIFJE'S FRUIT - LOMBARD UITGAVEN - TOSELLI. MATERNE - COLGATE - PALMOLIVE - PROSMANS VICTORIA chocolade met chromo's van de Kuifje's bon.

Stuur je punten naar de KUIFJE'S BON, P.-H. Spaaklaan, 1 à 11, Brussel 7 of ruil ze in de KUIFJE'S WINKEL (zelfde adres) of in een warenhuis A L'INNOVATION.

Ga je met vakantie ?

Lees dit dan aandachtig !

ALS JE EEN ABONNEMENT HEBT, laat ons dan MINSTENS TWEE WEKEN VAN TE VOREN je naam, volledig adres en abonnementsnummer weten.

Vermeld vervolgens je vakantie-adres en wanneer je precies weg bent.

HEB JE GEEN ABONNEMENT, doe dan precies hetzelfde, maar sluit voor het verlangde nummer 10 F aan postzegels in. Voor het buitenland 12 F.

LID VAN

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad « KUIFJE » :
18e jaargang — Lombard Uitgaven.
P.H.-Spaaklaan 1-11, Brussel 7.
Prk. 1909.16

Uitgev.-Directeur : Raymond Leblanc
Isid. Gerardlaan 9, Brussel 16.

Heliodruk : N.V. PERIODICA

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : f 7,— per kwartaal
KUIFJE-HOLLAND : Doklaan 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965
Giro 655.389.

Canada : 25 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND
Frankrijk : DARGAUD S.A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S.A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : LA PATRIE, 180 Est, rue Sainte Catherine, Montréal, 18, Québec.

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Nederland*	*Canada*	*Buitenland*
3 maanden	120,— F.	f 7,—	$ 3,50	130,— F.
6 maanden	230,— F.	f 14,—	$ 7,—	260,— F.
1 jaar	450,— F.	f 28,—	$ 12,—	520,— F.

PUBLICITEIT publi art 22.86.00

Rik Ringers Oplossing

DOEMER is werkelijk schuldig ! Hij heeft zich op Piet willen wreken en daarom dat briefje op de plek van de diefstal gelegd.

En wat die radio betreft, die pas op 26 mei ophield met spelen, dat is ook heel eenvoudig !

Doemer heeft een TRANSISTOR, een toestel dus, dat op batterijen speelt ! Hij wist heel goed, dat die batterijen op een gegeven moment leeg zouden zijn en daarom heeft hij het toestel op 23 mei aangezet, is vertrokken en heeft het rustig door laten spelen. Hij had ongeveer uitgerekend, dat de batterijen op 26 mei leeg zouden zijn !

Schrijf eens een briefje

Hubert MAES, Patriottenstraat 94, Turnhout, *is 18 jaar en zoekt een pennevriend uit Spanje, Congo of Indonesië. Hubert verzamelt en ruilt postzegels.*

Betty CORNELIS, Voskenslaan 85, Gent, *is 16 jaar en wil dolgraag corresponderen met een meisje van 16 of 17 jaar, bij voorkeur in het Nederlands. Haar hobby's zijn tennissen, lezen, zwemmen en fotograferen.*

Josée Willems, Brusselbaan 94, Hekelgem (België), *zoekt een correspondent van 15 of 16 jaar, liefst uit niet-Europese landen. Zelf is ze 15 jaar en houdt van tekenen en zwemmen. Ook luistert ze graag naar klassieke en moderne muziek. Ze wil schrijven in het Engels, Nederlands of Frans.*

D. RODRIGUEZ, S.M. Anido, Salamangue, Spanje, *zou met een lezer of lezeres van Kuifje, uit welk land dan ook, willen schrijven. De leeftijd doet er niet toe.*

Christiane SINRARD, 412, St.-Cyrille A, Quebec, Canada, *wil erg graag met een lezeres van Kuifje, uit om het even welk land, briefwisselen. Het moet wel iemand van 15 of 16 jaar zijn en de taal kan Frans of Engels zijn.*

Gallina PIERLARLO, Largo Crispi 4, Soncino, Cremona (Italië), *zoekt iemand van 15 of 17 jaar om mee te corresponderen.*

Jbara KNIDER, 51, rue des Muguets, Casablanca, Marokko, *zou in het Frans met een lezer(es) van Kuifje, die tussen 14 en 18 jaar oud is, willen schrijven. Uit welk land is niet belangrijk. Jbara verzamelt en ruilt ansichtkaarten.*

Mahomed Chattou, Lotissement Kondiat ImA de la Douane nr. 41, Cité Mohamedia, Casablanca, Marokko, *zoekt een pennevriend van 16 à 18 jaar. Hij houdt erg veel van sport en zou ook graag ansichtkaarten willen ruilen. Hij spreekt Frans en Arabisch.*

Samuel BIAULA-BIENVENUE, 198, rue de Jangambi, Cne de Ngiri-Ngiri (Leopoldstad), *is op zoek naar een pennevriend van 15 à 17 jaar, die in Parijs, Zwitserland, Italië of België woont.*

Michèle Cantin, 2193, Valcourt, Ste-Foy, Quebec, Canada, *vraagt of een lezeres van Kuifje, uit Frankrijk of België, in het Frans met haar wil schrijven. Michèle interesseert zich vooral voor aardrijkskunde.*

het stralende

Zilveren Vlam en Thomas zijn precies op tijd gekomen om een ridder,

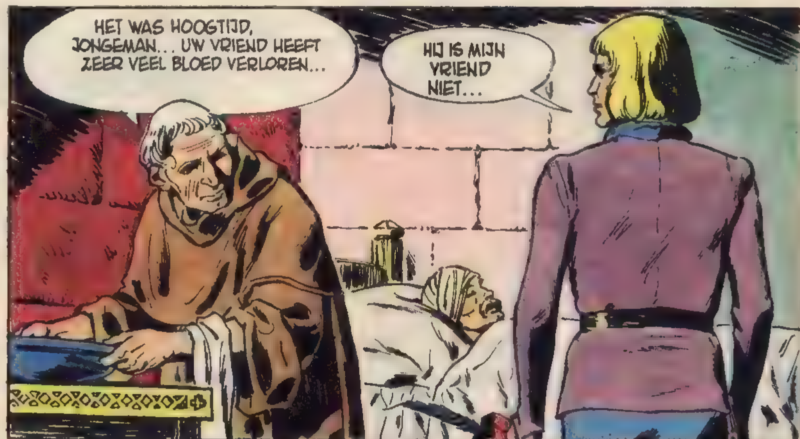

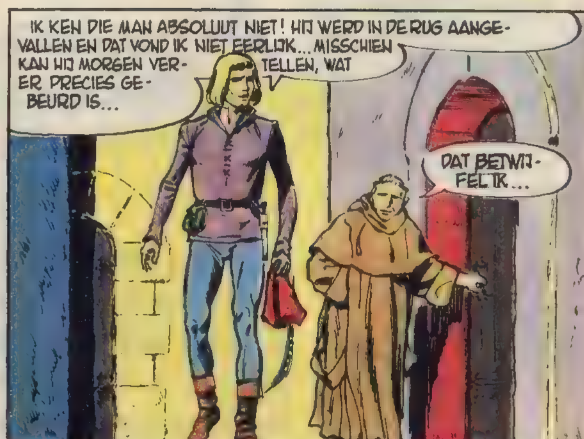
schild

DOOR P. CUVELIER

...die in handen van Moren gevallen was, te redden...

(1) ZO WAS OORSPRONKELIJK HET DOMINO-SPEL!

WORDT VOORTGEZET

De list van

DE verlangende blikken, die de slanke, kleine man op de dolk wierp, ontgingen inspecteur Liebricht volkomen, daar hij te veel moeite had om zijn slaap weg te dringen. Achter zijn schrijfbureau zat hij in steeds langer durende tussenpozen te knikkebollen, de laatste troefkaarten zonder veel overtuiging uitspelend. Zijn tegenstander bleef klaarwakker, hing onverschillig in de leren fauteuil tegenover de inspecteur, maar berekende nauwkeurig zijn kansen. Het was een lang, glinsterend mes, vlijmscherp en met twee snijkanten — op het uiterste puntje van de bureautafel ongeveer twee meter van hem verwijderd — dat hem meer belang scheen in te boezemen dan de dwaze vragen van de inspecteur.

DUS U weet niets van de moord af? U was toevallig in de buurt toen de directeur van het Rasenacircus door die dolk getroffen werd? Een halsstarrig mens bent U!
Inspecteur Liebricht had weer een periode van wegdommelen achter zich en probeerde zijn afdwalende geest vast te houden.
— U durft zelfs te ontkennen dat U de arme man de dag tevoren bedreigd hebt omdat hij U niet wilde aannemen als messenwerper. Vind U het zelf ook niet belachelijk om zo maar te ontkennen met zoveel getuigen tegen U?
De man in de fauteuil haalde zijn schouders op.
— Man je verveelt me, ik wil naar bed. Het is drie uur in de ochtend en je hebt me al van 9 uur af bezig gehouden. Ik zal een aanklacht tegen je indienen. Ik heb toch al verteld dat ik het niet gedaan heb, ik kan niet eens met messen omgaan, ik ben er zelfs bang voor. Twee jaar heb ik in Frankrijk gewerkt bij een aannemertje. Is het misschien mijn schuld dat die vent me geen

?

inspecteur Liebricht

getuigschrift heeft meegegeven? Ik weet niet eens hoe hij heet.

Zijn woedende uitval verstoorde de rust van brigadier de Bruyn; al zijn plichtsgevoel ten spijt was de dikke man in slaap gesukkeld op zijn harde stoel, het aantekenboekje lag naast hem op de grond evenals zijn potlood.

— Brigadier gaat U toch naar huis. Uw vrouw zal ongerust zijn, ik kom alleen wel klaar met onze vriend.

Het klonk overtuigend genoeg, althans voor de nog niet geheel ontwaakte brigadier. Hij verstopte zijn geeuwen achter een van zijn enorme handen, zijn andere legde hij met enige nadruk op het hoofd van de arrestant en blafte hem toe :

— Kereltje, maak het ons toch niet zo lastig! Zie je dan niet hoe we naar ons bed verlangen. Inspecteur, zal ik hem niet liever in een cel stoppen? Er is niemand meer hier om U tegen die wildebras te verdedigen. Zal ik toch maar hier blijven?

Schommelend begaf hij zich naar de kapstok om zijn jas te halen voor zijn chef hem kon antwoorden, hetgeen zijn vraag om te blijven iets onoprechts gaf. Alleen de slanke man merkte het en hij vertrok zijn smalle lippen tot een minachtende grijns, terwijl hij de slome bewegingen van de brigadier bestudeerde; volop genietend van het gevecht, dat de wetsdienaar voerde met de onwillige, losgeraakte voering in de mouwen.

— Nou, hu, hu, tot morgen dan en weest U voorzichtig! waarschuwde hij voor hij de deur achter zich liet dichtklappen. Gedurende al die tijd had Liebricht geen woord gezegd. Het hoofd gesteund tussen zijn handen staarde hij naar de man tegenover hem. Ook nadat de slofbewegingen van zijn assistent al lang waren weggestorven en de stilte van de nacht was teruggeslopen in de berookte kamer bleef hij volharden in een roerloos stilzwijgen. Dat zinde de arrestant helemaal niet. « Zeg komt er nog wat van? » Wilde hij weten. Zijn schreeuwerig protest scheen Liebricht niet meer te bereiken; nog leunden zijn ellebogen op het bureaublad, nog lag er een zekere mate van vasthoudendheid in zijn opgeheven hoofd tussen zijn beide handen, maar hij bleef zwijgen. De voeten van de verdachte schoven haast onmerkbaar naar voren tot de houten vloer er even van kraakte; de armen begonnen heen en weer te bewegen. De nauwlettendheid, waarmee hij de inspecteur gadesloeg, gaf hem iets dierlijks; als van een kat die het juiste ogenblik berekent om een muis te bespringen. Bereidde hij zich voor op een woordeloze strijd van wachten of had hij gezien dat de inspecteur was weggezonken in de mistige diepte van de slaap? Centimeter voor centimeter trok de arrestant zijn stoel naar het bureau in de richting van het mes. De rechterhand met de lange benige vingers maakten sierlijke draaiïngen om de polsgewrichten; als een lenig maar bloeddorstig dier, ongeduldig wachtend om losgelaten te worden. De rechterschoen drukte zich zonder geluid vast op het hout. Daarna verstilden alle bewegingen. Het hoofd van inspecteur Liebricht bewoog vredig op het ritme van zijn adem.

Met een snelheid, die van een jarenlange oefening getuigde, viel de verdachte uit naar het mes en in een fractie van een seconde zoefde het wapen naar de inspecteur. Zonder het resultaat af te wachten vloog de man naar de deur, volkomen zeker van zijn worp. Hij liep regelrecht in de open armen van brigadier de Bruyn. Deze laatste bleek evenvlug met de handboeien als de messenwerper met zijn gereedschap.

— Ba, wat heb ik in angst gezeten, bekende de inspecteur. Ik dacht dat hij nooit zou beginnen.

Zijn ontboezemingen drongen niet door het hysterische gebrul van de messenwerper.

De brigadier tilde het mannetje op en droeg het naar de verst verwijderde cel, die hij kon vinden. Alsof hij nooit gehoord had wat het woord slaap betekent, kwam hij terug, vrolijk en fit als een veulen in de lente.

— Een goed plannetje van U, inspecteur. Nu heeft hij zelf het bewijs geleverd, hoe goed hij met messen kan omgaan. De rest komt dan ook wel. Kon hij weten dat het mes op het bureau van gewoon rubber was? Maar wat een verbeelding heeft die man, te denken dat hij nog langer kan wakker blijven dan de politie!

— Toch heb ik de hele nacht gebibberd van angst, schold de inspecteur. Ik moet een borrel hebben, want wat heb ik me bezorgd gemaakt. Het rubbermes leek zoveel op die echte dolk, waarmee die directeur vermoord is — het was zelfs even zwaar — dat ik niet meer wist of ik het echte of het valse mes op het bureau had gelegd. »

RIK RINGERS en de twee verdachten

door Duchateau en Tibet

DE eerste verdachte op de lijst was Gerard Doemer, een reus van een kerel, met een hoogrood gezicht en een akelige grijnslach om zijn lippen. Naast Doemer leek Piet-de-koffer, met zijn gebogen schouders, zijn magere gezicht en zijn onderdanige blik in de ogen, een klein en zielig mannetje.

Uiterlijk hadden de twee mannen niets gemeen, maar er was toch wel een overeenkomst, want allebei waren ze uiterst handige inbrekers.

Op het ogenblik probeerde Piet zich te verdedigen tegenover commissaris Baardemakers, die bezig was hem een verhoor af te nemen. Rik Ringers was er ook bij.

— Commissaris, u moet me geloven, smeekte Piet, terwijl hij de commissaris met zijn droevige hondenogen aankeek. Ik weet echt niet meer wat ik anders moet zeggen ! U denkt, dat ik u maar wat wijsmaak, hè ? U vindt het belachelijk, dat ik mijn leven gebeterd heb ! Maar u weet toch óók wel, dat ik me niets meer kan permitteren ? Zeg nu zelf ? 'k Ben maar een arme knul...

— Wil je m'n zakdoek soms ? viel Baardemakers hem kort in de rede.

— Maar, commissaris, het is heus waar ! zei Piet wanhopig.

— Ach, hou toch op ! Je bent werkelijk niet zo onschuldig als je er uitziet en dat weet je heel goed ! Dus je beweert de laatste week beslist het land niet te zijn uitgeweest ! En je hoort nu voor het eerst iets over de hold-up bij die beroemde juwelier van de Chelsea Street in Londen ?

— Jawel, commissaris, op mijn erewoord !

Gerard Doemér, die aan de andere kant van de kamer op een stoel zat te wachten, schudde meewarig zijn hoofd.

— Dat is het toppunt ! Hij geeft zijn erewoord !

— Hou je mond ! Jij kunt je verhaal straks vertellen ! zei de commissaris woedend.

— Ook goed, hoor !

— Nu, als je dan bereid bent, vertel dan maar meteen op, waar je de nacht van 23 op 24 mei doorgebracht hebt !

Doemer grijnsde eens beminnelijk en zei zoetsappig :

— Ik sliep commissaris, in mijn eigen bed op mijn kamer aan de Brouwersstraat. Om u eerlijk te zeggen, ik ben een huismus. Het liefste ben ik thuis met een boek en mijn pantoffels ! Alleen op 26 mei was ik er niet, want die dag ben ik mijn broer gaan bezoeken en 's avonds met de trein teruggekomen. Trouwens, de twee kerels, die me toen in mijn kraag gegrepen hebben en de armbandjes omgedaan, kunnen u dat wel vertellen !

— Weet je zeker, dat je twee dagen eerder niet naar Engeland vertrokken bent ?

— Daar geef ik mijn erewoord op, zou Piet zeggen.

De commissaris ging met Rik voor het raam staan.

— Wat denk jij ervan ?

— Ik ben er zeker van, dat één van die twee liegt ! Die juwelendiefstal zat te goed in elkaar en dan dat kaartje : De groeten van Piet-de-koffer ! Dat bewijst, dat óf Piet schuldig is, óf iemand anders hem een loer wil draaien ! Wie die andere dan wel is ? Ik geloof, dat we niet ver hoeven zoeken. Dat kan alleen maar Doemer zijn, de doodsvijand van Piet !

— Ja, maar nu zijn we nog niets verder ! Piet heeft geen alibi, want de laatste week heeft niemand hem gezien ! Hij beweert ziek geweest te zijn, maar het enige bewijs daarvan is zijn « erewoord » ! En Doemer...

— Weet u wat commissaris, we zullen de buren van Doemer eens aan de tand gaan voelen !

Even later waren ze in de Brouwersstraat en belden aan bij de buren van Doemer :

— En Doemer beweert nu, vertelde de commissaris, dat hij niet voor 26 mei weggegaan is ! Klopt dat ?

— Inderdaad, antwoordde de vrouw. Trouwens ik wilde, dat hij maar wat meer wegging, want we worden hier altijd stapeldol van zijn radio !

— Dus u hebt hem op 26 mei zien vertrekken ?

— Dat niet, maar toen hield zijn radio ineens op met spelen, dus hij moet wel weggeweest zijn !

Stomverbaasd stond de commissaris aan zijn snor te plukken.

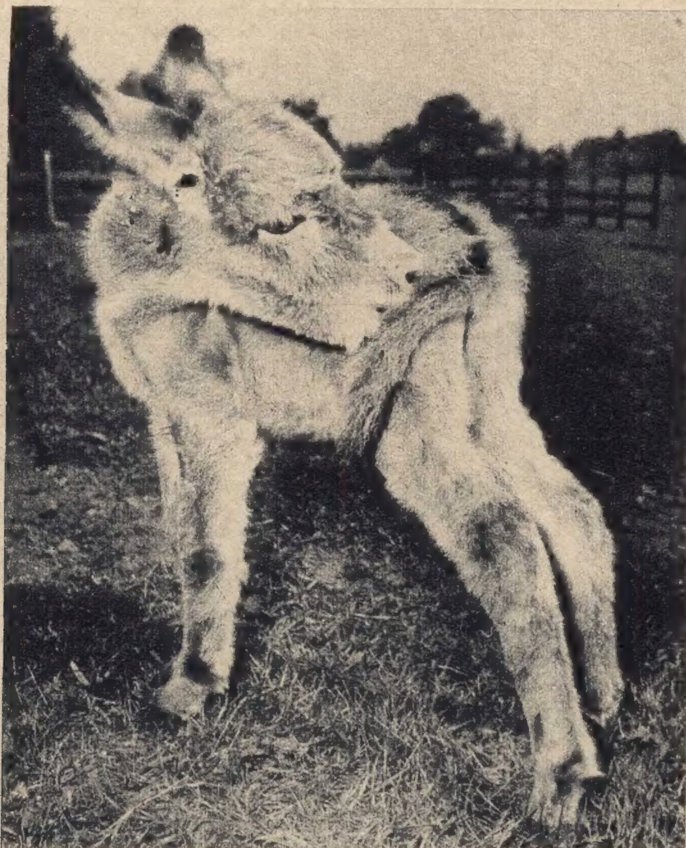
— Tja, dan is Doemer inderdaad onschuldig !

— Dat ben ik niet met u eens, commissaris !

En jij beste lezer ? Ben jij het eens met Rik ? Is Doemer inderdaad de schuldige, denk je ?

(Zie de oplossing op blz. 45.)

ARME POM !

OPNIEUW is Teddy de grote held in een verhaal, dat deze keer in Thailand speelt, maar Pom ? Tja, de arme Pom moest thuisblijven, want wat moet een klein ezeltje nu in de wildernis doen, als er op olifanten gejaagd wordt. Toch vindt Pom het vreselijk, en hij heeft heel veel heimwee niet alleen naar Teddy, maar ook naar alle lezers van Kuifje. Om hem te troosten hebben we besloten een foto van hem in ons blad te zetten, maar je ziet wel, dat het leed nog niet helemaal over is.

EEN PRAATJE BIJ EEN PLAATJE

Als je moeder wil verrassen

LIZE MARKE en haar zesjarig zoontje Geert zingen frisse melodietjes voor alle kinderen die een lieve mama hebben. De liedjes zijn eenvoudig en toch charmant. Alle moeders en ... ook alle kleuters zullen erg blij zijn met dat plaatje. (Philips 319 705 PF).

DE SCHAT AAN DE ZILVERZEE

IN Duitsland is de meest bezochte film van de laatste jaren « De Schat aan de Zilverzee », naar het boek van Karl May met Winnitoe en Old Shatterhand en alle andere figuren uit het Wilde Westen.

TON en TINNEKE

OP HETERDAAD BETRAPT

door Attanasio

